Kostel Ducha svatého v Ostravě - Zábřehu

Druhý rok přípravy na jubileum 1150 let od příchodu sv.Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu je věnován svátosti biřmování. Proto podstatnou část tohoto čísla Hlasů národa zaměřujeme na tuto svátost a také na Ducha svatého, jemuž je zasvěcen i moderní kostel v Ostravě – Zábřehu.

Celá oblast Ostravska je charakteristická tím, že se zde po II. světové válce a zvláště od 50. let 20. století začala prudce rozvíjet těžba černého uhlí a těžký průmysl. Tím také došlo k rychlému nárůstu obyvatelstva, které se sem přistěhovalo za prací. Začala se budovat obrovská sídliště. Tak tomu bylo i v Zábřehu.

Díky pronásledování církve za komunistického režimu bylo ale zcela nemyslitelné, aby se spolu s rozvojem města rozvíjel i náboženský život věřících. Malý zábřežský farní kostel dávno nedostačoval. Proto v období Pražského jara 1968, vznikla touha postavit nový farní kostel. Bohužel vše překazil vpád vojsk Varšavské smlouvy 21.srpna 1968. Ještě v roce 1969 se podařilo posvětit základní kámen, ale to bylo na dlouhou dobu vše. Bylo jistě silným znamením pronásledované církve, že jej posvětil nedlouho před svou smrtí řeckokatolický biskup z Prešova Vasil Hopko, mučedník komunistického režimu, který byl svatým otcem Janem Pavlem II. v roce 2004 prohlášen za blahoslaveného.

Teprve pád totalitního režimu v roce 1989 dal možnost vrátit se k započatému dílu a navíc spolu s kostelem vybudovat i pastorační centrum, přednáškový a společenský sál, klubovnu a třídu pro výuku náboženství. 25.května 2004 byl biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem požehnán pozemek, na němž měl stát kostel už v roce 1968.

Architektonickou soutěž vyhrál projekt Ing. arch. Marka Štěpána z Brna, který uprostřed typického sídliště s paneláky vytvořil hypermoderní atypickou sakrální stavbu – na vyvýšeném plato kostel, pastorační centrum a věž, kolem pak prostorné parkoviště. Vedle placených stavebních firem odpracovali také tisíce hodin brigádníci. Náklady na stavbu činily asi 50 milionů korun. Nový kostel Ducha svatého byl vysvěcen 20.října 2007 Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem, biskupem ostravsko-opavským. Má kapacitu 660 osob.

Hlavní myšlenka chrámu je výrok Ježíše Krista: „Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře." (Mt 5,13-16) Celý areál je koncipován jako přechod od vnějšího materiálního světa k vnitřnímu duchovnímu. Nad základním terénem je o metr vyvýšené plato o rozměrech 46 x 44 metrů, na něm stojí kostel, samostatná věž a fara. S ohledem na málo únosné podzemní vrstvy jsou kostel i věž založeny na 36 betonových pilotech zapuštěných do hloubky asi 18 m. Návrh kostela je zcela v souladu s okolní zástavbou panelových domů. Velmi těžko můžeme postavit v panelové zástavbě kostel, který by byl dominantou svou velikostí či klasickou symbolikou, proto byl volen tvar elipsy, která zjemňuje vjem z okolních kubických staveb. Elipsa je geometrický útvar s dvěma ohnisky, v řeči symboliky vztahem mezi těmito dvěma póly, vztahem člověka a Boha, vyjádřením lidského synovství, vyjádřením jednoty církve. V řeči geometrie má každý bod elipsy stejný součet vzdáleností od ohnisek. Kostel má půdorys o velikosti os 30 x 24 m a je dvouplášťový. Vnitřní prostor tvoří presbytář a chrámová loď, ve vnějším prstenci se po obvodu stavby nacházejí Mariánská kaple, zpovědní místnosti, adorační kaple, kaple pro matky s dětmi, sakristie a schodiště do pastoračního centra. V prvním a druhém patře se jsou dva kůry, jeden pro varhany a sbor, druhý pro ostatní farníky. V suterénu stavby se nachází pastorační centrum Jana Pavla II. Je zde foyer, sál s pódiem, klubovna, přednášková místnost, šatna a sociální zařízení. Společenské centrum má kapacitu 120 lidí.

Kostel je zasvěcen Duchu Svatému, který osvěcuje, posiluje a naplňuje každého člověka. Vnitřek kostela je prostorem ztišení. Je od okolí chráněn několika vrstvami soustředných prstenců. Věřící je tak oddělen od vnějších vlivů a může se soustředit na duchovno. Pozemské je znázorněno jednotnou tmavou dlažbou, která je inspirovaná za tepla válcovaným ocelovým plechem, který je typickým produktem zdejších železáren a válcoven. Z této základny jako země vyrůstají duchovní sloupy - oltář, křtitelnice, ambon a sedes. Ty jsou v kontrastu k temné podlaze-zemi ze světlého Dunajského vápence, vždy z jednoho monolitního kusu. Jejich tvarování je abstraktně symbolické. Např. hmota oltáře je zraňována pěti výřezy obdobně jako Tělo Kristovo na Golgotě. Čtyři výřezy jsou po obvodu, pátý v samém jejím jádru – v něm budou uloženy ostatky Jana Pavla II. V celé koncepci vnitřního prostoru chrámu hraje primární roli světlo, které zdůrazňuje ústřední myšlenku – Vy jste světlo světa. Světlo modeluje celý vnitřní prostor proraženými otvory v obvodových stěnách. Křtitelnice stojí uprostřed kostela i celého společenství věřících. Její hmota je napříč proražena paprskem Ducha svatého s odkazem na křest Ježíše v Jordánu. V místě průrazu je nádoba s křestní vodou. Po straně křtitelnice je vyznačena leštěným kamenem řeka Jordán.

Interiér kostela Ducha svatého

Svatostánek není spjat se zemí, ale vznáší se na vápencové konzole. Vlastní tělo svátostinku je z tlustého v žáru fúzovaného skla. Na jeho pravé, větší části, je znázorněn Starý Zákon, symbolizovaný hořícím keřem, ze kterého se ozývá Hospodin slovy „Jsem, který jsem". Levá strana Nového Zákona je v přirozených barvách skla s velkými pozlacenými písmeny A a Ω. Mezi oběmi částmi je modrá spojnice, znázorňující jejich kontinuitu. Za posuvnými dveřmi Nového zákona je umístěna Nejsvětější svátost. V místě svatostánku je celá stěna kostela od shora až dolů proražena úzkým oknem, které na svatostánek vrhá ten největší jas.

V čele presbytáře se vznáší obrazový svatodušní triptych Jakuba Špaňhela, který znázorňuje křest vodou, křest duchem a kříž.

V adorační kapli po levé straně lodi je umístěno Jezulátko a křehké Placzkovy dřevořezby křížové cesty. Práce na křížové cestě probíhala po dobu 23 měsíců. Je z dubového masivu a nerezové oceli. V Mariánské kapli na opačné straně kostela je obraz Panny Marie Guadalupské, který věnovala kostelu Mexická malířka Laura Morales. V současné době jsou hotové dvě okenní vitráže – Jákobův žebřík a Beránek Boží.

V těsné blízkosti kostela stojí oddělená štíhlá železobetonová věž s třemi zvony a vnitřním schodištěm vysoká 30 metrů. Zvony byly odlity dílnou Josefa Tkadlece z Halenkova. Největší nese jméno proroka Daniela a váží 533 kg. Střední zvon Panny Marie Guadalupské má hmotnost 316 kg a nejmenší zvon nese jméno Matky Františky a váží 224 kg.

Farnost Ostrava - Zábřeh má dnes skoro 70.000 obyvatel. Je zde několik domovů důchodců, hospic a zároveň několik základních škol, středních škol či gymnázií. Kéž v ní tedy stále vane Duch svatý.

Foto na titulní straně:
Kostel Ducha svatého v Ostravě - Zábřehu

Symboly Ducha Svatého

Voda. - Hned na počátku Bible čteme zprávu o stvoření věta: „Země byla pustá a prázdná... Duch Boží se vznášel nad vodami" *(Gen 1,2)*. Také v Novém zákoně slyšíme slova Pána Ježíše: „Jestliže se někdo nenarodí z vody a Ducha, nemůže vejít do Božího království" *(Jan 3,5)*. Voda je nutným předpokladem pro vznik jak přirozeného života, tak i pro zrození k životu božskému, který je nám dán ve křtu skrze Ducha Svatého. Voda omývá, osvěžuje, tiší žízeň, zalévá, dává život a umožňuje růst. – Duch Svatý oživuje a pročišťuje všechno, co je zakalené, dává nový život ve křtu, působí ve svátostech.

Vítr. - Samotné slovo „duch" je příbuzné s pojmem „dech". Již ve Starém zákoně čteme, že Hospodin se setkal na hoře Chorebu s prorokem Eliášem v šumění jemného vánku *(1 Král 19)*. I Ježíš používá symbol větru, když chce přiblížit Nikodémovi přesažnou skutečnost Ducha Božího *(Jan 3,5-8)*. Po svém vzkříšení přišel Ježíš za svými učedníky, „dechl na ně a řekl jim: ‚Přijměte Ducha Svatého!'" *(Jan 20,22)*. Při sesílání Ducha Svatého o Letnicích se „ozval z nebe hukot, jako když se přižene silný vítr" *(Sk 2,2)*. Vítr rozhání mlhu (vzpomeňme na islandskou sopku, kdy nemohla létat letadla, dokud vítr nerozehnal sopečné mraky), přináší čerstvý vzduch, pohání stroje (mlýny, elektrárny), opírá se do plachet lodí, unáší semínka, aby mohla zakořenit a vzkvétat... Když dýcháme, dech nám dodává kyslík nutný k životu. – I Duch Svatý uvádí náš život do pohybu, abychom neustrnuli a nezůstali na místě.

Oheň. - Jan Křtitel říká o Pánu Ježíši: „On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm" *(Lk 3,16)*. O Letnicích se pak ukázaly ohnivé jazyky nad těmi, kdo byli naplněni Duchem Svatým. Sám Ježíš řekl: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!" *(Lk 12,49)*. Oheň hoří, očišťuje, přetváří, hřeje a dává světlo, spaluje... – Duch Svatý osvěcuje náš rozum, učí nás vidět dobro a krásu kolem nás; dává světlo na cestu životem; spaluje to, co není k ničemu nebo co je škodlivé, rozehřívá ledy lidských srdcí a vlévá do nich lásku; rozněcuje a živí v člověku plamen víry, naděje a lásky.

Holubice. - Po skončení potopy přinesla holubice, kterou vypustil Noe, v zobáčku větévku a čerstvý olivový lístek. Tak Noe poznal, že vody ustoupily *(Gen 8,8-12)*. Když byl Ježíš pokřtěn v Jordánu, ukázala se holubice: „ ...A hle – otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: ‚Toto je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení'" *(Mt 3,16-17)*. Holubice – zářivě bílá, krásná, symbol touhy, nositelka míru, pokoje a naděje. Jednou za rok vypouští Svatý otec ze svého okna na Vatikánské náměstí za přítomnosti dětí z Římské katolické akce holubice míru. Je zajímavé, že často od něj holubice nechtějí odletět, ale vracejí se oknem zpět do jeho blízkosti. I my máme ve svém srdci připravit „hnízdo", aby v nás Duch Svatý stále přebýval.

Pomazání, olej. - Pomazání olejem je v Bibli symbolem požehnání, vyvolení, zasvěcení a radosti. Například pomazání Davida za krále: „Samuel vzal roh s olejem a pomazal Davida uprostřed jeho bratrů. A duch Hospodinův se Davida zmocňoval od onoho dne i nadále" *(1 Sam 16,13)*. Olej se nedá lehce smýt, zanechává stopu, prostupuje do pokožky, proniká do hloubky a dodává tělu krásu, zdraví, sílu a vůni. Olej je také symbolem síly: zápasníci se mazali olejem, aby je nepřítel nepřemohl. – Duch Svatý proniká náš duchovní život a dává mu sílu a krásu. Pomazání vtiskuje do duše nezrušitelné znamení.

Oblak a světlo. - Tyto dva symboly jsou při projevech Ducha Svatého neoddělitelné. Již při Božích zjeveních ve Starém zákoně se objevuje oblak, např. Mojžíšovi na hoře Sinaj *(Ex 24,15-18)*; ve stanu Setkání *(Ex 33,9-10)*; během putování pouští *(Ex 40,36-38)*. – V Novém zákoně Duch Svatý „sestupuje na Pannu Marii a zastíní ji" *(Lk 1,35)*; na hoře Proměnění zastíní oblak Ježíše a přítomné *(Lk 9,34-35)*; v den Nanebevstoupení zastře oblak Ježíše pohledu učedníků *(Sk 1,9)*; oblak jednou zjeví Ježíše jako Syna člověka v den jeho příchodu *(Lk 21,27)*. Oblak je zdrojem vláhy, z oblaku padá déšť nebo sníh. Voda z atmosféry se prostřednictvím oblaků (mračen) vrací na zemský povrch. Oblak tak umožňuje komunikaci mezi zemí a nebem. – I Duch Svatý nám pomáhá komunikovat – modlit se.

Pečeť. - Pečeť je symbolem blízkým pomazání. Bůh nám vtiskl svou pečeť, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku *(2 Kor 1,22)*. Také list Efezanům mluví o pečetí: „Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupení" *(Ef 4,30)*. Pečeť chrání dokument před otevřením nepovolanou osobou a dosvědčuje jeho pravost. Nese na sobě grafické znaky, podle nichž lze poznat majitele. – Duch Svatý nám rovněž vtiskuje svou pečeť – nezrušitelné znamení, které je nám dáno ve svátostech křtu, biřmování a kněžství; tyto svátosti nemohou být uděleny vícekrát.

Ruka. - Již ve Starém zákoně nalézáme symbol vkládání rukou, který znamená posvěcení k nějakému úkolu a svolávání Božích darů na určitou osobu: například Mojžíš a Jozue *(Dt 34,9)*. Vkládáním rukou uzdravuje Ježíš nemocné *(Mk 6,5; 8,23)* a žehná malým dětem *(Mk 10,16)*. Totéž budou dělat v jeho jménu apoštolové. Vkládáním rukou apoštolů je předáván Duch Svatý *(např. Sk 8,17-19)*. Vkládání rukou je znamením požehnání a posvěcení. Vyjadřuje, že Bůh se zmocňuje člověka, který je naplněn Duchem Svatým.

Prst. - Když egyptští věštci viděli, co Bůh dělá (egyptské rány), řekli faraonovi: „Je to prst Boží!" Srdce faraonovo se však zatvrdilo a neposlechl je *(Ex 8,15)*. – Ježíš vyhání démony „prstem Božím" *(Lk 11,20)*. Jestliže byl Boží zákon napsán na kamenných deskách „Božím prstem" *(Ex 31,18)*, pak „Kristův list" svěřený péči apoštolů je napsán Duchem živého Boha v lidských srdcích" *(srov. 2 Kor 3,3)*. Hymnus „Veni, Creator Spiritus" vzývá Ducha Svatého jako „prst Otcovy pravice". Prst je důležitým hybatelem ruky, dává jí funkčnost, umožňuje mnoho věcí, které člověk dělá. Stejně jako má ruka pět prstů, tak má člověk pět smyslů, jimiž vnímá a poznává.

Zpracováno podle Katechismu Katolické Církve 694 – 701

LITURGICKÁ ČTENÍ

6.neděle velikonoční - 13.května 2012

1. ČTENÍ - Sk 10, 25-26. 34-35. 44-48

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když Petr přišel do Césareje, Kornélius mu šel vstříc a padl mu v hluboké úctě k nohám. Ale Petr ho zvedl se slovy: „Vstaň! Vždyť i já jsem jen člověk.“ Tu se Petr ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“ Když ještě Petr mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kdo tu řeč poslouchali. A žasli věřící obrácení ze židovství, kteří přišli s Petrem, že i na pohany byl vylit dar Ducha svatého. Slyšeli totiž, jak mluví cizími jazyky a velebí Boha. Tehdy Petr řekl: „Může někdo odpírat křestní vodu těm, kteří jako my přijali Ducha svatého?“ Pak rozkázal, aby je pokřtili ve jménu Ježíše Krista. Potom ho prosili, aby u nich zůstal ještě několik dní.

2. ČTENÍ - 1 Jan 4, 7-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.

EVANGELIUM - Jan 15, 9-17

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, oč ho budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem!“

7.neděle velikonoční - 20.května 2012

1. ČTENÍ - Sk 1, 15-17. 20-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se postavil před bratry - bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí - a řekl: „Bratři, muselo se splnit to, co v Písmu předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: 'Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí' a 'jeho úřad ať dostane jiný'. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš - příjmení měl Justus - a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přejal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. ČTENÍ - 1 Jan 4, 11-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatřil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

EVANGELIUM - Jan 17, 11b-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávist, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Seslání Ducha svatého - 27.května 2012

1. ČTENÍ - Sk 2, 1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přižene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfylie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. ČTENÍ - Gal 5, 16-25

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem. K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranictví, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království. Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!

EVANGELIUM - Jan 15,26-27; 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku. Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí."

Nejsvětější Trojice - 3.června 2012

1. ČTENÍ - Dt 4, 32-34, 39-40

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: ptej se od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazuji, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy."

2. ČTENÍ - Řím 8, 14-17

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!" Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

EVANGELIUM - Mt 28, 16-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!"

Těla a Krve Páně - 10.června 2012

1. ČTENÍ - Ex 24,3-8

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš přišel a sdělil lidu všechna Hospodinova slova a ustanovení. Lid odpověděl jedním hlasem: „Splníme všechno, co mluvil Hospodin!" Mojžíš pak všechna Hospodinova slova napsal; časně zrána pak vstal a postavil pod horou oltář a dvanáct pamětních kamenů podle dvanácti kmenů Izraele. Poslal jinochy z izraelských synů, aby obětovali celopaly a přinesli býčky jako pokojné oběti Hospodinu. Mojžíš vzal polovici krve, vlil ji do obětních misek a zbylou polovici krve postříkal oltář. Pak vzal knihu smlouvy a četl ji nahlas lidu. A oni řekli: „Poslušně splníme všechno, co mluvil Hospodin." Potom vzal Mojžíš krev, pokropil lid a řekl: „Hle, to je krev smlouvy, kterou s vámi sjednal Hospodin podle všech těchto slov."

2. ČTENÍ - Žid 9,11-15

Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot; prošel stánkem větším a dokonalejším, který není udělán lidskýma rukama, to je: nenáleží k tomuto stvořenému světu, a vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupení. Jestliže už samo pokropení krví kozlů, býků a popel z jalovice posvěcuje ty, kteří jsou nečistí, k čistotě těla, čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému. A proto on je prostředníkem nové smlouvy. Svou smrtí dal zadostiučinění za hříchy spáchané v době, kdy ještě platila dřívější úmluva. Tím se povolaným dostává splnění slibu o věčném dědictví.

EVANGELIUM - Mk 14, 12-16. 22-26

Slova svatého evangelia podle Marka.

První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci Ježíše: „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?" Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města a tam vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka? On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátky a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!" Učedníci odešli, přišli do města a nalezli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo." Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového plodu budu pít v Božím království." Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.dubna 2012

Politické události

Vláda ustála krizi a shodla se na dalších škrtech. Je to komedie, tvrdí ČSSD

Vládní koalice pokračuje ve stejném složení. ODS, TOP 09 i VV tak odvrátily zřejmě zatím největší krizi, kdy už bylo velmi blízko k předčasným volbám. Situaci vyhrotila výzva nejmenší strany, aby její ministři podali demisi. Premiér a předseda ODS Petr Nečas podmínil pokračování vlády schválením úsporných opatření, na němž se špičky vládních stran v úterý 10.dubna shodly. I přes tvrdé výroky se čelní představitelé vládních stran dohodli na revizi koaliční smlouvy a konceptech rozpočtů pro roky 2013 a 2014 i úsporných opatřeních. Mimo jiné vzroste DPH o jeden procentní bod, valorizace důchodů se omezí, studentům navíc v akademickém roce 2012/2013 přibude zápisné. „Dodrželi jsme zlaté pravidlo, že ze dvou třetin jsme hledali peníze na výdajové a jen z jedné třetiny na příjmové straně," citoval iDnes.cz předsedu vlády Nečase po středečním jednání kabinetu, který změny schválil. Prezident Václav Klaus dohodu uvítal. „Prezident nemůže chtít, aby v zemi vznikla nestabilita a padaly vlády. To ode mě snad nikdo nemůže chtít, ani někteří hrdinní komentátoři našich médií," uvedl Klaus. Naopak předseda opoziční ČSSD Bohuslav Sobotka reagoval, že pokračování Nečasova kabinetu je špatnou zprávou pro občany a budoucnost země. Místopředseda ČSSD Lubomír Zaorálek řekl, že jeho strana byla zřejmě jediná, která to s předčasnými volbami myslela vážně. Sociální demokraté podporovali předčasné volby jako řešení situace, kdy Věci veřejné v úterý 3.dubna vyzvaly své ministry, aby podali demisi. Další den už však šéf strany Radek John avizoval, že demise premiérovi nepředá a bude dál vyjednávat. Vláda se tak vyhnula téměř jistému konci. Koaliční partneři ODS a TOP 09 totiž na oznámení demisí zareagovali neobvykle tvrdě. Premiér Nečas prohlásil, že pokud ministři za VV demise skutečně podají, není už dál o čem jednat. Místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek uvedl, že pozitivem předčasných voleb by bylo, že z politiky zmizí „něco tak odporného jako VV". Ostrou kritiku své strany si nenechala líbit místopředsedkyně strany a Sněmovny Kateřina Klasnová. V komentáři na webu strany, napsala, že se Kalousek, coby křesťanský demokrat, hodlal spřáhnout s komunisty. Do ministra financí se obul také odstupující místopředseda VV Tomáš Jarolím. Podle něj je Kalousek korupčník a symbol snah o legální rozkrádání a tunelování státních peněz. Navzdory ostrým prohlášením však jejich spolupráce dál pokračuje.

Peake opustila Věci veřejné. Rozkol v nejmenší koaliční straně ohrožuje existenci vlády

Vicepremiérka Karolína Peake skončila ve Věcech veřejných. „Nemohu již nadále souhlasit s prosazovaným politickým stylem destrukce a nesrozumitelných kroků," zdůvodnila v úterý 17.dubna své rozhodnutí na mimořádné tiskové konferenci. Zároveň dodala, že má v plánu založit politickou platformu, která by udržela pro vládu většinu ve Sněmovně. Účast v nové platformě přislíbilo zatím dalších šest poslanců, potřeba jich je minimálně osm. Pokud nebude mít vláda bezpečnou většinu v Poslanecké sněmovně, měly by se uskutečnit předčasné volby. „Nebude-li mít předseda vlády nejpozději do pondělka k dispozici jasnou informaci, že vláda má dostatečnou většinu, je správným řešením uspořádání předčasných voleb do Poslanecké sněmovny ještě v červnu," uvedl premiér Petr Nečas (ODS). Podle premiéra je vyloučena spolupráce s poslaneckým klubem původních Věcí veřejných. „Jako předseda vlády považuji za vyloučené, aby vláda pokračovala tak, že by byla založena na spolupráci s poslaneckým klubem, který zevnitř nebo ze zákulisí řídí člověk odsouzený za korupci," uvedl Nečas na tiskové konferenci. K požadavku jasné většiny se přiklání i prezident Václav Klaus, který jinak bude prosazovat konání předčasných voleb. Předseda koaliční TOP 09 Karel Schwarzenberg uvedl, že o záměru Peake věděl. „Neprobírali jsme to dopředu, ale jak se v takových případech sluší a patří, zavolala mi 20 minut před tiskovkou a oznámila to," řekl pro deník Právo. Předseda VV Radek John, který byl během oznámeného odchodu členů strany v zahraničí, naopak informován nebyl. „Jsem šokován, opakuje se Sarajevo," přirovnal dění u VV k situaci v ODS z roku 1997. „Odpadlíci využili mé cesty do Varšavy, o které dlouhodobě věděli, a za mými zády vyhlásili platformu funkcí a postů," uvedl pro iDnes. Odchod místopředsedkyně strany Peake, která byla ještě minulý týden připravena kandidovat na funkci předsedkyně VV, se lidsky dotkl i dalších věčkařů. „Nevydržela velký tlak a jsem přesvědčen, že byla zneužita politickými matadory. Považuji to za velkou zradu a dokončení puče, který byl započat zhruba před rokem Kočí. Jsem připraven na konstruktivní opozici, ale i případně na nové volby," citovala média poslance VV Michala Babáka. Chystaný projekt nové vládní koalice kritizuje také opozice. Podle ČSSD a KSČM nemá vláda postavená na odpadlících legitimitu. Místopředseda ČSSD Michal Hašek připomněl výrok premiéra Nečase, který před týdnem vyloučil možnost vládnutí za pomoci přeběhlíků. „Logicky tak musí nyní začít jednání s ČSSD o uspořádání nových voleb. Nedovedu si představit jiný scénář současné situace," uvedl Hašek pro iDnes.cz.

Bárta dostal podmínku za uplácení, Škárka má jít do vězení za podvod

Padl rozsudek nad šéfem poslaneckého klubu Věcí veřejných. Víta Bártu, který čelil obvinění z uplácení, odsoudil soud k osmnácti měsícům odnětí svobody s třicetiměsíčním podmíněným odkladem. Bývalý člen strany Jaroslav Škárka má jít pro prokazatelné lži a podvod na tři roky do vězení nepodmíněně. Po dobu deseti let navíc nesmí vykonávat poslaneckou funkci. Rozsudek vynesl předseda senátu Ob-

vodního soudu pro Prahu 5 Jan Šott v pátek 13.dubna. „Tohle není demokracie! Jsme o třiadvacet let zpátky!" Zaznělo po vyslyšení verdiktu z úst jednoho přítomného, který následně rozhořčeně opustil soudní síň. „Má pravdu, sbohem," přidal se k němu jiný. Během odchodu na důkaz nespokojenosti zacinkal klíči. Faktický lídr Věcí veřejných Vít Bárta čelil obvinění poté, co předal obnos peněz svým tehdejším spolustraníkům. Jednalo se o 500 tisíc korun pro Kristýnu Kočí a 170 tisíc pro Jaroslava Škárku. Vloni v dubnu obvinila Kočí Bártu z pokusu o uplácení, podle jeho verze se ale v obou případech jednalo o půjčku bez smlouvy. Podle Šotta poskytl Vít Bárta dvěma zmíněným poslancům bezúročnou půjčku. Škárka z něj tyto peníze vylákal pod falešnou záminkou, aby způsobil jeho diskreditaci ve veřejném i politickém životě, čímž sledoval své vlastní záměry a cíle. Při přelíčení lhal a navíc manipuloval s důkazy. Předložil falešnou nahrávku, která měla dokazovat převzetí úplatku. Jedinou polehčující okolností v jeho případě byla dosavadní trestní bezúhonnost. Verdikt zatím není pravomocný, oba odsouzení se proti němu odvolali. Jaroslav Škárka místnost urychleně opustil. „Nebudu to zatím komentovat," odbyl novináře. Jeho někdejší spolustraník se na chvíli zdržel a odpověděl alespoň na pár otázek. Podotkl, že jeho dřívější rozhodnutí o odchodu z vysoké politiky i v případě nepravomocného odsouzení platí. Jak se později ukázalo, na funkci předsedy poslaneckého klubu sice rezignoval, ale poslanecký mandát si ponechal. Premiér Petr Nečas i koaliční partneři trvají na tom, aby ze Sněmovny odešel.

Vyostřené Žofínské fórum řešilo otázky církevního vyrovnání

Církevní narovnání, krok k rozvoji územních celků? Takový byl název již 131. žofínského fóra, které se uskutečnilo v úterý 17.dubna. Zúčastnili se ho jak hlavní představitelé tuzemských nejsilnějších církví, tak i zástupci z řad politiků a široké veřejnosti. Hlavními hosty byli ministryně kultury Alena Hanáková (TOP 09), kardinál arcibiskup pražský Dominik Duka, předseda Ekumenické rady církví Joel Ruml, Jiří Schwarz z Národní ekonomické rady vlády (NERV), poslanec Marek Benda (ODS) a k mírnému překvapení všech přítomných i senátor Jiří Dienstbier (ČSSD), který nahradil původně ohlášeného Vítězslava Jandáka (ČSSD). Každý z hostů měl zhruba 20 minut na to, aby prezentoval své stanovisko ohledně současného návrhu církevního narovnání. To by mělo pokrýt miliardové křivdy, které byly na církvi po komunistickém převratu v únoru '48 napáchány. Současné řešení, proti kterému se staví například opoziční ČSSD i KSČM, se snaží odškodnění rozložit na dvě části, a to naturální a finanční. Finanční složka, která se vyšplhá až na 59 miliard korun, má větší podíl a měla by být vyplácena postupně po dobu několika let. Ze zabaveného majetku v hodnotě téměř 44 miliard korun by se mělo církvi vrátit 56%. Jako první se ujala slova Alena Hanáková, která se snažila odpovědět na otázku, proč nelze navrátit všechen církevní majetek. Stejně jako Dominik Duka, který přistoupil k řečnickému pultu hned po ní, se totiž obává, že takové řešení by vedlo jen k dalším újmám. Většina z tohoto majetku je nyní ve vlastnictví státu, obcí či soukromých osob, které s ním už desítky let hospodaří, a jeho vyvlastnění by bylo pouze zamazáváním starých křivd novými. Ministryně navíc upozornila na rizika, pokud se současný stav nezmění. Církve se nebudou moci začít financovat samy, a budou tak nadále znamenat zátěž státního rozpočtu. Stejně tak by se nemohl odblokovat některý sporný majetek, což v praxi znamená chátrání budov a nemožnost nové výstavby. Ministryně se nechala slyšet, že je třeba oprostit se od nesmyslného odporu k církvím zakořeněného už od Bílé hory a postavit se čelem k tomu, že 20 let po revoluci je církev jedinou okradenou a dosud nevyrovnanou ze všech. Jiří Schwarz už jen předchozí vystupující doplnil tím, že označil církevní narovnání jako investici do nižších rozpočtových výdajů. Podle jeho výpočtů církev za celou komunistickou éru přišla o výnosy ve výši téměř 200 miliard korun a narovnání, které má v plánu stát v návaznosti na návrhy z roku 2008, je podle něho ještě podceněné. Až po tuto část se fórum neslo celkem v poklidu. Situace se začala přiostřovat, až když se proti sobě postavili politici z nesmiřitelných ČSSD a ODS, Jiří Dienstbier a Marek Benda. Dienstbier byl mezi řečníky také jediným kritikem současného vládního návrhu, což vyvolalo ještě vášnivější debatu tentokrát i za účasti duchovních. Došlo na peprné právnické přestřelky a církev byla z pléna dokonce označena za nenažranou. Závěr Žofínského fóra byl patrně předobrazem debaty, která bude následovat, až se toto citlivé téma dostane více do povědomí veřejnosti.

Apríl přinesl nejrazantnější zdravotnickou reformu za posledních 35 let

I přes protesty opozice a nesouhlas Senátu začala 1.dubna platit druhá část zdravotnické reformy. Někteří senátoři kvůli ní dokonce v únoru podali ústavní stížnost. Vadí jim zvýšení poplatků za pobyt v nemocnici, vznik Národního zdravotního informačního systému shromažďujícího data o všech pacientech a vysoké pokuty nemocnicím a lékařům za nedodržení povinností. Mění se hlavně vztah mezi lékařem a pacientem, ale i jejich povinnosti a práva. Od 1.dubna si pacient může vybrat jakoukoliv ordinaci nebo nemocnici. Překážkou už nebude trvalé bydliště. Jediným důvodem, kdy nemocnice pacienta mohou odmítnout, je kapacita. Nově vzniká i možnost konzultace zdravotního stavu více než s jedním lékařem. Původní doktor má povinnost předat veškerou zdravotní dokumentaci. Pacient má právo vědět vše o svém zdravotním stavu a poskytovaných zdravotních službách, rovněž ale má nárok nebýt informován o svém zdravotním stavu, pokud si to přeje. Nově se zavádí institut dříve vysloveného přání pacienta. Člověk si sám může říct, za jakých okolností chce být léčen a jak, v případě, že by za sebe nadále nemohl sám rozhodovat. Přání bude platné pět let a lze ho kdykoliv změnit. Nově má paci-

ent také nárok na využití všech asistenčních služeb, které potřebuje. Má tedy právo na duchovního, nevidomý si s sebou může vzít vodícího psa a sluchově postižený tlumočníka. Pacient má ale také novou povinnost, musí se řídit pokyny lékaře, pokud je opakovaně poruší, lékař ho může odmítnout léčit. Další část reformy se zabývá péčí o děti. Nově je potřeba souhlas obou rodičů v případě vážnějšího zákroku. Jedná se o transplantaci, amputaci končetin nebo jakýkoliv další zdravotnický zásah s dlouhodobými následky. Nemocnice musí umožnit rodičům pobyt s dítětem při jeho hospitalizaci. Pojišťovny nově budou hradit dětem do sedmi měsíců očkování proti pneumokoku a dívkám ve věku 13 – 14 let očkování proti rakovině děložního čípku. Mění se pravidla pro dárcovství. Darovat vajíčko teď mohou ženy ve věku od 18 do 35 let. Dárci spermatu se mohou stát muži od 18 do 40 let. Umělé oplodnění limituje věk 49 let a nově budou pojišťovny proplácet čtyři cykly zákroku namísto tří. Reforma upravuje i ustanovení o sterilizaci. Ženy mohou proceduru podstoupit dobrovolně od 21 let, od 18 pouze ze zdravotních důvodů a nezletilé pacientky pouze se souhlasem rodičů a prozkoumání případu komisí. Kastraci je nově možné provést až od 25 let. Mužům a sexuálním deviantům, kteří spáchali násilný sexuální trestný čin, a hrozí, že ho mohou opakovat, může být kastrace nařízená z terapeutických důvodů. V nemocnicích se bude také sledovat bezpečnost a kvalita péče. Na základě těchto údajů vzniknou už koncem roku první oficiální žebříčky českých nemocnic.

Ze Slovenska

Prezident Ivan Gašparovič jmenoval jednobarevnou vládu premiéra Roberta Fica

Poslanci Národní rady Slovenské republiky skládali 4.dubna ústavou předepsaný slib a prezident Ivan Gašparovič jmenoval jednobarevnou vládu nového premiéra Roberta Fica. Jeho strana Smer-SD získala v předčasných parlamentních volbách 83 ze 150 poslaneckých mandátů. V druhé vládě Roberta Fica bude několik ministrů z jeho předcházejícího kabinetu. Na svá místa se kromě Roberta Kaliňáka (vnitro) a Mareka Maďariča (kultura) vrátí i diplomat Miroslav Lajčák (zahraniční věci). Novinkou je přizvání několika nestraníků. Pouze jeden ministerský post získala žena. Zuzana Zvolenská si sedne na křeslo ministryně zdravotnictví. Ministrem hospodářství se stal Tomáš Malatínsky, financí Peter Kažimír, práce, sociálních věcí a rodiny Ján Richter a školství, vědy, výzkumu a sportu Dušan Čaplovič. Kladně se hodnotí hlavně výběr na post ministra spravedlnosti, kterým se stal nestraník Tomáš Borec, šéf Slovenské advokátní komory. Očekává se od něho především uspořádání vztahů v soudnictví, po kritizovaném vedení tohoto ministerstva Štefanom Harabinom z Hnutí za demokratické Slovensko. Ministrem životního prostředí se stal Peter Žiga, bývalý státní tajemník ministerstva hospodářství, kterého mnozí hlavně pro jeho neekologickou orientovanost, považují za nevhodnou volbu. Dále se na ministerské posty vracejí Martin Glváč jako ministr obrany a Ľubomír Jahnátek jako ministr zemědělství. Ministerstvo dopravy bude vést Ján Počiatek. Bývalý ministr financí čelil podezřením o prodeji informací při přechodu Slovenska na euro, čímž finanční skupina J&T měla vydělat stovky milionů slovenských korun. Smer-SD se rozhodl vytvořit novou funkci ministra bez ministerstva, který bude mít na starosti čerpání eurofondů. Tento post připadl bývalému ministrovi dopravy Ľubomírovi Vážnemu. Robert Fico se stal premiérem už podruhé. Poprvé vedl vládu v letech 2006 až 2010. Při skládání slibu v prezidentském paláci ve svém projevu kromě jiného řekl, že se cítí dostatečně zkušený a připravený. Druhá Ficova vláda však vstupuje do jiných podmínek jako první a čekají ji nepopulární úsporná opatření.

Na jedné straně orientace na Východ a na druhé straně proevropsky.

Taková je nová tvář Slovenska. Premiér Robert Fico se v nedávném rozhovoru pro Financial Times vyjádřil, že Slovensko je příliš malá země na to, aby byla problémovým článkem EU. Kromě jiného si Fico uvědomuje, že SR je úplně závislá na ekonomikách Francie a Německa a též, že euro pro ni bylo zatím jen úspěchem. Zavázal se splnit závazky po bývalé vládě Ivety Radičovej a snížit rozpočtový deficit z loňských 4,8 % HDP na 3 % už budoucí rok.

Premiér Robert Fico se ve svém druhém volebním období pokusí též o oživení vztahů s Ruskem. Vyjádřil se tak po bezpečnostní konferenci Globsec pro HN. Pro upevnění vztahů se pravděpodobně rozhodne podpořit výstavbu širokorozchodné železnice do Vídně za pět miliard eur. Ta se používá hlavně v zemích bývalého SSSR. Bývalý ministr dopravy Ján Figeľ (KDH) však vnímá tento projekt skepticky. Podle jeho slov je potřebné v prvé řadě počkat na analýzu efektivnosti tak drahé investice.

Ekonomika

Vláda připravuje další úsporná opatření, důchodci se chystají do ulic

Ekonomičtí ministři se částečně shodli na úsporných opatřeních vlády pro příští rok. Růst daně z přidané hodnoty o procento na 15 a 21 % by spolu s omezením valorizace penzí měl vynést přibližně 27 miliard korun do státního rozpočtu. Konečné rozhodování týkající se podoby úsporných opatření však záleží na vládě. Celkem kabinet potřebuje ušetřit 42,4 miliardy korun. V roce 2013 počítá ministerstvo financí se schodkem rozpočtu 100 miliard korun. Penze by se měly v příštím roce zvýšit jen o třetinu růstu reálné mzdy a o třetinu inflace. Ministr financí Miroslav Kalousek k tomu dodává, že jde pouze o dočasné opatření ohraničené dobou tří let. V původním plánu měl úplné zmrazení důchodů. „Pokud předpokládáme průměrnou výši důchodu v letošním roce 10 750 Kč, pak by podle navrhovaných změn vzrostl v příštím roce starobní důchod na zhruba 10 850 Kč, zatímco podle současných pravidel asi na 11 060 Kč," uvedl pro deník Právo analytik Raiffeisenbank Michal Brožek. Rada seniorů s chystanými vládními škrty rozhodně nesouhlasí. Má za to, že s tak pomalým růstem důchodů by se velmi zhoršila životní úro-

veň seniorů, životní náklady jim totiž neúměrně rostou. Jejich penze jsou už tak o třetinu horší, než je evropský průměr. Organizace chystá protesty, kterými by ráda dosáhla odložení důchodové reformy na rok 2016 a zrušení stropů na odvody důchodového pojištění. O těchto krocích chce jednat s premiérem, šéfy obou komor parlamentu i s prezidentem. Ve středu 30.května se má v Praze odehrát demonstrace proti vládním škrtům uspořádaná Radou seniorů. Pochod zamíří z náměstí Jana Palacha k sídlu vlády. „My z toho nemáme radost. Domnívám se, že když senioři musí jít do ulic, tak to není senzace, ale tragédie," řekl šéf Rady seniorů ČR Zdeněk Pernes o chystané akci. Poradce ministra práce a sociálních věcí Tomáš Machanec připomíná, že počet důchodců vzrůstá, tudíž se jejich penze nemohou zvyšovat tolik jako mzdy. Pernes však dodává, že si současná generace za své důchody zaplatila a vychovala také velký počet plátců.

Kalousek: Tato vláda ani vláda příští euro nepřijme

Nutnost reforem a zvyšování daní pro udržení finanční stability státu zdůraznil na úterním Žofínském fóru ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09). Podle jeho slov není možné podporovat růst České republiky na dluh. Tento krok by mohl významně poznamenat důvěryhodnost státu v očích partnerů, a tím snížit jeho konkurenceschopnost. Dále by se podle Kalouska v důsledku zadlužování zvýšily úroky ze státních dluhopisů. „Když napumpujeme do ekonomiky peníze na dluh, tak porušíme stávající kredibilitu na trzích a stoupnou úrokové přirážky dluhopisů. A jedno procento je v tomto případě sedm miliard korun," uvedl ministr financí. Ve svém projevu také poznamenal, že v dluhové krizi se nachází celá Evropa. Všechny státy musí zkonsolidovat své rozpočty a Česká republika není výjimkou. Podle Kalouska nezbývá než přijmout opatření, jako jsou zvýšení DPH nebo vyšší zdanění nadstandardních příjmů, aby se Česko vyhnulo krizi, v jaké se nacházejí jiné státy EU, například Řecko nebo Španělsko. Kromě vysoké zadluženosti států ministr také považuje za závažný problém konkurenci z Jižní Ameriky a Asie, které se Evropa prozatím nenaučila čelit. Jediným řešením je podle něj naučit se hospodařit s vyrovnaným rozpočtem i přes nepříznivý vývoj ekonomiky. „Ani v dalších letech nemůžeme počítat s žádným nárůstem – ekonomika poroste velmi málo, tedy spíše bude stagnovat a poroste-li, poroste o 1 až 1,5 %." V diskusi Miroslav Kalousek připustil, že by pro Českou republiku bylo vhodné do eurozóny vstoupit, ovšem nestane se tak zřejmě dříve než v roce 2020. Samozřejmě ale vše podle ministra záleží na tom, jak dopadne současná krize jednotné evropské měny.

Kurzovní lístek
23. 4. 2012 (středa)

EUR, 1 .....25.045
Kanada, 1 .....19.122
USA, 1 .....19.076

Kultura

Bohdalová a Brzobohatý válčí se stářím. Tentokrát však na plátně

Do českých kin letos na jaře možná přichází nové Babí léto. Režisér (a v tomto případě i koproducent) Jiří Strach uvádí film o naději ve stáří Vrásky z lásky. V hlavních rolích se po dlouhé profesní odmlce spolu objeví osobnosti české kinematografie Jiřina Bohdalová a Radoslav Brzobohatý. Snímek měl premiéru 12.dubna. Dosavadní autor především televizních filmů a někdejší pohádkový představitel Lotranda Jiří Strach se po vánoční pohádce Anděl Páně vrací na plátna kin s příběhem dvou zralých sedmdesátníků. Ota (Radoslav Brzobohatý), bývalý učitel na gymnáziu a muž pevného řádu, hledá nějakou spřízněnou duši, která by mu pomohla překonat ústrky stáří. Vysloužilá herečka Jana (Jiřina Bohdalová) se naproti tomu odmítá smířit se zažitou představou pokojného a vegetativního dožívání a svými zájmovými kroužky a šibeničním humorem „zpříjemňuje" službu sestrám v sanatoriu. Všechno se mění, když se tyto dvě nesourodé postavy setkají a za vzpomínání na společné chvíle v mládí prchají na dobrodružnou cestu do Prahy. Snímek, který mapuje „poslední životní dobrodružství" dvou, zdánlivě nesmiřitelných charakterů, jako by se inspiroval úspěšnými filmy Klepání na nebeskou bránu (1997) a Než si pro nás přijde (2007). Pokud se podobným způsobem podaří zabodovat i Vráskám, bude to zásluhou dvou hlavních tvůrců. Snad ještě větší podíl než režisér Strach má na filmu Marek Epstein, jehož scénář prošel postupně šesti verzemi. Největší změny doznala druhá padesátiminutovka filmu a hlavně konec. „Nechtěli jsme natočit nějaký happyend. A ačkoliv v závěru filmu obě hlavní postavy odjíždějí na společný výlet, všichni tak nějak tušíme, že ta jejich cesta zase nikterak dlouhá nebude," okomentoval Strach konec filmu. Po delší době se vedle sebe na plátně objeví někdejší manželský pár Bohdalová-Brzobohatý. Pozitivních ohlasů se dostává výkonu Jiřiny Bohdalové, pro kterou je to, nepočítaje novou Saxánu (2011), první celovečerní film od Renčových Rebelů (2001). Vedle ústřední dvojice excelují Jiřina Jirásková, Aňa Geislerová, Taťjana Medvecká a mnoho dalších. Svou tematikou mohou Vrásky připomínat jeden z nejoblíbenějších českých filmů porevolučních let – Babí léto. Proti němu jsou však Vrásky v ledačems pozitivnější. Ačkoliv je to podobně film o stáří, není to stáří trudné tak, jak ho občas vnímáme. „Najednou se tihle dva skoro osmdesátníci vydávají na dobrodružství, na které by se dříve snad ani neodvážili. Vrásky z lásky jsou díky tomu i o naději. Naší nadějí je to, že na něj budou brát děti své rodiče," doufají tvůrci.

Pašijové hry v Praze: Krista ukřižovali na Můstku

Pražské Jungmannovo náměstí se na několik minut proměnilo v biblickou Golgotu. Ježíš Kristus umírá přibitý na kříži, jeho utrpení beze slova přihlíží Pilát Pontský a opodál pláče panna Maria. Atmosféru umocňuje dramatické víření bubnů. Desítky turistů a kolemjdoucích se zastavují, zaskočení nečekanou podívanou. Jsou svědky vzkříšené velikonoční tradice, v Praze se koná již druhý ročník pašijových her. Je Velký pátek, 6. dubna, a křesťané si připomínají události, které se odehrály před dvěma tisíci lety. Kristovo ukřižování na pražském Můstku zakončilo průvod, který vyšel z náměstí Republiky.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Kuba uznala Velký pátek jako státní svátek

Bezprostředně po návštěvě papeže Benedikta XVI. na Kubě ustanovili v této zemi Velký pátek státním svátkem. V neděli 1.dubna 2012 o tom informoval Vatikán. „Skutečnost, že kubánské úřady okamžitě přijaly žádost Svatého otce, kterou adresoval při své nedávné návštěvě Raúlu Castrovi a ustanovily Velký pátek státním svátkem, je jistě velmi pozitivní signál. Svatý stolec doufá, že tento krok podpoří účast na radostných oslavách velikonočních svátků, a bude i po návštěvě Svatého otce nadále nést plody pro dobro církve a všech Kubánců," řekl vatikánský mluvčí P. Lombardi.

Benedikt XVI. oslavil 85. narozeniny

Současný papež Benedikt XVI., původním jménem Joseph Alois Ratzinger se narodil v bavorském Marktlu 16.dubna 1927. V den oslavy jeho 85.narozenin jej navštívila 150 členná delegace rodáků v čele s bavorským ministerským předsedou Horstem Seehoferem. Do Vatikánu jej doprovodili i diecézní biskupové Bavorska a arcibiskup Robert Zollitsch. Společně v devět hodin sloužili mši svatou v kapli sv. Pavla v Apoštolském paláci a potom následovaly jednotlivé audience. Na koncert k narozeninám do Vatikánu přicestovalo jedno z nejslavnějších světových hudebních těles, lipský symfonický orchestr. Také na mnoha místech Bavorska, která jsou spjata se životem Josepha Aloise Ratzingera, se v den narozenin konaly oslavy, které měly rozmanitou podobu: od piva zdarma pod řezenským chrámem, přes různé výstavy až po teologické sympózium. Stočlenná skupina v čele s P. Josefem Kaiserem si například připomněla, jak to před 85 lety bylo. Začali se ranními chválami ve 4.15 hodin, kdy se oslavenec narodil. Světelný průvod pak přešel do kostela, kde byl jen pár hodin po porodu hoch pokřtěn. K poctě Benedikta XVI. byla vydána zvláštní edice známek a v samotném Marktlu na 500 dětí vypustilo svá blahopřání na barevných balóncích s nadějí, že zdolají Alpy. V Pentlingu u Řezna v prostorách bývalého papežova domova má vzniknout muzeum. Bude ukazovat život a práci rodiny Ratzingerových. Zachovány zůstanou pracovny Josepha Ratzingera, jeho bratra Georga a v roce 1991 zemřelé sestry Marie. Z jídelny by se naopak měla stát konferenční místnost. První veřejná akce v novém „Domě setkání" se bude konat v říjnu, kdy se bude slavit 50. výročí začátku Druhého vatikánského koncilu.

Příležitostí ke slavení však bylo více – narozeniny papeže byly den po svátku Božího milosrdenství, který ustanovil Jan Pavel II. Před rokem Benedikt XVI. právě v tuto neděli polského papeže blahořečil. Právě blahoslavení Jana Pavla II. bylo největší liturgickou slavností, kterou Benedikt XVI. vedl. Jen o pár dní později, 19.dubna, se připomínalo 7. výročí volby Josepha Ratzingera papežem.

Vychází publikace k 800. výročí narození sv. Anežky České

Arcibiskupství pražské vydává v těchto dnech jedinečnou publikaci k 800. výročí narození sv. Anežky. Jedná se o katalog k výstavě „Svatá Anežka Česká – princezna a řeholnice", která v Klášteře sv. Anežky České prostřednictvím uměleckých děl představila tuto významnou českou světici. Úvodní třetina publikace je věnována jak osobnosti samotné sv. Anežky České, tak dějinám Anežského kláštera, procesu svatořečení i okolnostem, se kterými je Anežčina postava nerozlučně spjata v dějinách našeho národa. Kniha dále představuje na 300 exponátů, které se na výstavě objevily v textech našich předních odborníků doplněných o bohatou fotografickou dokumentaci. Výstavu, kterou uspořádalo Arcibiskupství pražské ve spolupráci s Národní galerií v Praze a dalšími kulturními a církevními institucemi a která trvala od 25.listopadu 2011 do 25.března 2012, navštívilo v Klášteře sv. Anežky České téměř 40 tisíc návštěvníků.

Kardinál Duka otevřel památník obětem internace

V poutním kostele na Hoře Matky Boží v Králíkách dne 27.dubna 2012 sloužil pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP mši svatou k uctění všech obětí internace. Po ní byl slavnostně otevřen ve zdejším klášteře Památník obětem internace. Ten si klade za cíl seznámit širokou veřejnost formou expozice uvnitř kláštera s problematikou perzekuce řeholníků a kněží v letech 1950–1961. V tomto období našich dějin byl klášter využíván k tzv. centralizaci komunistickému režimu nepohodlných osob.

Již 750 let šíří augustiniáni v Čechách myšlenky sv. Augustina

Od 23. do 27.dubna 2012 se v augustiniánském klášteře sv. Tomáše na Malé Straně v Praze konal již XIV. Augustiniánský týden. Bratři augustiniánské řehole, kteří si letos připomínají 750 let svého působení v Čechách, připravili sérii přednášek, koncertů a bohoslužeb. Smyslem augustiniánského týdne je hlouběji poznat nejvýznamnější postavu západních církevních Otců, svatého Augustina. Augustiniáni se snaží tohoto světce lidem představit jako nadčasovou osobnost, jako vysoce nadaného, nadmíru temperamentního a silně emotivního člověka, překypujícího citem, jako opravdového světce, který vnitřně těžce bojoval až do konce života se svými starými poklesky, problémy a omyly.

Augustiniány do Čech pozval Oldřich Zajíc Waldek 24.března 1262 a v Zaječově u Hořovic pro ně začal budovat nový klášter. V roce 1264 byl klášter zasvěcený Zvěstování Panny Marie slavnostně posvěcen. Řád augustiniánů je souhrnné označení několika řeholních řádů, které se řídí řeholí sv. Augustina. Roku 1963 byly spojeny do Řádu svatého Augustina (Ordo sancti Augustini, OSA). Augustiniánská rodina, tak jako ostatní řády apoštolského bratrství – františkáni, dominikáni, servité a další, má mnoho forem života apoštolátu, který na sebe brala během staletí, kdy vycházela vstříc potřebám církve i člověku, časům a kulturám. Podstatný je tedy styl, který ji charakterizuje jako „augustiniánskou". To znamená s ohledem na takové hodnoty, které jsou charakteristické pro styl řeholního života, jak ho žil sv. Augustin.

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (6)

Teologická čítanka z textů Josepha Ratzingera - výběr

Duch svatý – Utěšitel (Consolator)

Ježiš přislibuje ducha pravdy (Jan 16,13), kterého pak v téže řeči nazývá „Paraklet." Co to znamená? V latině bylo toto slovo přeloženo jako „Consolator" - „Utěšitel." Latinský výraz doslovně znamená: ten který vstupuje do naší osamělosti a sdílí ji; který je s námi v osamělosti, takže přestává být osamělostí. Osamělost je proto pro člověka prostorem smutku, protože on potřebuje lásku a osamělost, do které nesvítí žádná láska, osamělost, která je ztrátou lásky zároveň ohrožuje nejvnitřnější podmínku našeho života. Kdo nemá rád Boha, nemá rád ani člověka. Jádrem lidského utrpení, lidského smutku je – nebýt milován. Slovo „Consolator" nám říká: Nikdy nejsme osamělí, nikdy nejsme zcela opuštění láskou. Bůh vstoupil do naší osamělosti skrze Ducha svatého a rozbíjí ji. To opravdová útěcha a ne útěcha jen slovy, nýbrž útěcha v síle skutečnosti.

Biřmování

V 8. kapitole Skutků apoštolů se vypráví, že Filip obrátil k víře v Krista lidi v Samařsku a pokřtil je. Po zprávě o tomto obrácení apoštolé tam vyslali Petra a Jana. Skrze modlitbu a vkládání rulou svolávali na nové křesťany Ducha svatého,, který dosud na žádného z nich nesestoupil; teprve pak byli plně začleněni do církve Ježíše Krista. (srov. Sk 8, 5-17). Pro Lukáše zde nejde o svátostně právní stanovení, že jáhen může jen křtít a pouze biskup může biřmovat, nýbrž o něco mnohem hlubšího, na čem se zároveň zakládá pozdější rozdělení v udělování svátostí. K tomu, aby se Samaritáni stali křesťany (tak to chce říci) patří jejich připojení k celé apoštolské církvi, jejich spojení s celkem a zvláště s apoštolským počátkem jakož i se zplnomocněnými ručiteli tohoto počátku. To znamená: jako nikdo nemůže být křesťanem sám pro sebe, nýbrž pouze spolu s druhými, s živým společenstvím věřících, tak také nemůže být žádná obec, žádný region církví sám pro sebe. Může to jen skrze otevření do celku a skrze zařazení do apoštolského podání, jehož ručiteli jsou apoštolé a jejich nástupci. Vyjádřeno klasickými slovy Kréda to zní: k církvi nutně patří jak katolický charakter, tak apoštolský ráz, živá jednota s celkem, která se projevuje a uskutečňuje jednotou nositelů úřadu. Západní církev vyhradila biřmování jako dokončení křtu zpravidla biskupům. Aby tak zdůraznila, že stát se křesťanem vyjadřuje začlenění do všeobecné církve, do církve apoštolů. Proto také není udělováno farářem příslušné obce, nýbrž zástupcem celku, viditelným svědkem jednoty a celo církevní kontinuity.

Nejsvětější Trojice

Bůh je trojjediný: Není věčná osamělost, nýbrž věčná láska, která vytváří společenství Osob a prazáklad všeho bytí a života. Jednota, kterou vyváří láska – trinitární (trojiční) jednota – je vyšší jednota než jednota posledních, nedělitelných, hmotných prvků (stavebních kamenů). Nejvyšší jednota není nic strnulého. Je to láska.

Nejkrásnější znázornění tohoto tajemství nám daroval Andrej Rublev v 15. století svou proslulou Trojiční ikonou. Neznázorňuje věčné tajemství Boha v sobě samém – kdo by se toho mohl odvážit? Ukazuje je v zrcadle dějinné události: návštěvy tří mužů u Abrahama u dubu v Mamre (Gen 18, 1-33). Abraham si rychle uvědomil, že to nebyli tři obyčejní mužové, že k němu v nich přišel sám Hospodin a již ve starozákonním textu se číslo tří tajemně splývá s jediností Boha; Jsou to tři, v nichž se klaní Jedinému. Tak se tento příběh stal pro křesťanství od počátku zrcadlem Trojice. Na Rublevově ikoně je tajemství tohoto dění úchvatně znázorněno v jeho rozmanitých dimenzích a právě tak ponecháno jako tajemství. Z bohatství této ikony bych rád vyňal jeden rys: okolí událostí, jež zároveň vyjadřuje tajemství osob. Jsou ponejprve duby z Mamre, které Rublev shrnul do jediného stromu, který nyní znázorňuje strom života – a tím stromem života není nic jiného než trinitární (trojiční) láska, která stvořila svět, nese jej a vykupuje a je pramenem všeho života. Je tam stan, Abrahámův dům, který nám dává pomyslet na Jan 1, 14 „Slovo se stalo tělem a postavilo svůj stan u nás..." Tělo vtěleného Slova se samo stalo stanem, domem, v němž přebývá Bůh, a Bůh se nám stává příbytkem, naším obydlím. Nakonec – Abrahámův dar: „jemné, nádherné dobytče" je nahrazeno kalichem: znamení eucharistie, v němž se dává sám Bůh. Strom – stan – kalich: nám ukazují tajemství Boha, dávají nám zároveň nahlédnout do jeho nitra, do trojiční lásky.

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Maria, jsi blahoslavená, že jsi uvěřila

Homilie Benedikta XVI. v Santiago de Cuba 27.března 2012

Milostná soška Panny Marie z El Cobre

Děkuji Bohu, že mi umožnil k vám přijet a uskutečnit tuto tak kýženou cestu…

Tato mše svatá, které mám to potěšení předsedat poprvé během této svojí pastorační návštěvy v této zemi, zapadá do kontextu jubilejního mariánského roku, vyhlášeného ke cti Panny Marie Caridad del Cobre, Patronky Kuby, u příležitosti čtyřstého výročí objevení a vystavení její milostné sošky uctívané v této požehnané zemi. Nejsou mi neznámy oběti a oddanost, s nimiž bylo toto jubileum připravováno, zvláště z duchovního hlediska. Byl jsem dojat, když jsem se dozvěděl o vroucnosti, s níž je Panna Maria tolika Kubánci ctěna a vzývána při poutích ze všech koutů tohoto ostrova.

Toto významné církevní dění na Kubě je osvíceno nezvyklým leskem slavnosti, kterou dnes slaví všeobecná církev: Zvěstování Páně Panně Marii. Vtělení Božího Syna je vskutku ústředním tajemstvím křesťanské víry a Panna Maria v něm zaujímá prvořadé místo. Jaký je však smysl tohoto tajemství? A jaký význam má pro náš konkrétní život?

Podívejme se nejprve, co znamená Vtělení. V evangeliu svatého Lukáše jsme slyšeli andělova slova k Panně Marii: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží." (Lk 1,35). V Panně Marii se Boží Syn stává člověkem a naplňuje se tak Izaiášovo proroctví: „Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel" (Iz 7,14). Ano, Ježíš, Slovo učiněné tělem, je Bůh s námi, který k nám přišel přebývat a sdílet náš lidský úděl. Apoštol svatý Jan to vyjadřuje následujícím způsobem: „A slovo se stalo tělem, a přebývalo mezi námi" (Jan 1,14). Výraz „stalo se tělem" označuje tu nejkonkrétnější a hmatatelnou skutečnost. V Kristu přišel Bůh skutečně na svět, vstoupil do našich dějin, učinil si příbytek mezi námi a splnil tak niternou tužbu lidské bytosti, aby se svět stal pro člověka skutečně domovem. Je-li totiž Bůh vyháněn, stává se svět pro člověka neobyvatelným a zároveň přichází nazmar pravý úděl stvoření, které má být prostorem smlouvy, přitakáním lásce mezi Bohem a lidstvem, které Mu odpovídá. Tak to učinila Panna Maria jako první věřící svým bezvýhradným přitakáním Pánu.

Proto, když rozjímáme tajemství vtělení, nemůžeme nespočinout svým zrakem na Ní a stojíme v úžasu, vděčnosti a lásce, protože vidíme, jak se Bůh, přicházející na svět, chtěl svěřit svobodnému souhlasu svého stvoření. A teprve když Panna andělovi odpověděla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!" (Lk 1,38), začalo Otcovo věčné Slovo svoji lidskou existenci v čase. Je dojemné vidět, jak Bůh nejenom respektuje lidskou svobodu, ale zdá se jakoby ji potřeboval. A vidíme také, že počátek pozemské existence Božího Syna charakterizuje dvojí přitakání Otcově spásonosné vůli: Kristovo a Mariino. Tato poslušnost Bohu otevírá brány světa pravdě, spáse. Bůh nás totiž stvořil jakožto plod své nekonečné lásky, a proto je život podle Jeho vůle cestou, jak nalézt vlastní pravou identitu, pravdu našeho bytí, zatímco vzdalování se od Boha nás vzdaluje nám samotným a uvrhuje nás do prázdnoty. Poslušnost ve víře je pravou svobodou, autentickým vykoupením, které nám umožňuje sjednotit se s Ježíšovou láskou v Jeho úsilí přizpůsobit se Otcově vůli. Vykoupení je vždycky procesem, který uvádí lidskou vůli do plného společenství s vůlí Boží (srov. Lectio divina s římskými seminaristy, 18. února 2010).

Drazí bratři, chválíme dnes Nejsvětější Pannu za její víru a spolu se svatou Alžbětou jí říkáme také: „Blahoslavená, která jsi uvěřila" (Lk 1,45). Jak praví svatý Augustin, Panna Maria počala Krista dříve ve svém srdci vírou než fyzicky ve svém lůně; Maria uvěřila a naplnilo se v Ní to, čemu věřila (srov. Sermo 215, 4). Prosme Pána, aby rozmnožil naši víru, dal jí účinnost a plodnost v lásce. Prosme ho, abychom byli jako Ona schopni přijímat do svého srdce Boží Slovo a uvádět je ve skutek chápavě a neustále.

Panna Maria je pro svou nezastupitelnou roli v tajemství Kristově obrazem a vzorem církve. Také církev stejně jako Matka Kristova je povolána přijímat do sebe tajemství Boží, které přichází přebývat do ní. Drazí bratři, vím s jakým úsilím, odvahou a odříkáním denně pracujete na tom, aby v konkrétních okolnostech vaší země a v tomto dějinném okamžiku církev stále více vyjevovala svou pravou podobu a byla místem, ve kterém se Bůh přibližuje lidem a setkává se s nimi. Církev, živé tělo Kristovo, má poslání prodlužovat spásonosnou Boží přítomnost na této zemi, otevírat svět k něčemu více než je sám, k Boží lásce a Božímu světlu. Stojí za to, drazí bratři, dát celý život Kristu, růst každý den v jeho přátelství a cítit povolání zvěstovat krásu a dobrotu Jeho života všem lidem, našim bratřím. Vybízím vás, abyste ve svém poslání rozsévali ve světě Boží slovo a nabízeli všem pravý pokrm Kristova těla. Před nastávajícími Velikonocemi se bez obav a komplexů rozhodněme následovat Ježíše na Jeho cestě ke kříži. S trpělivostí a vírou přijměme jakékoli protivenství či soužení, a buďme přesvědčeni, že On svým vzkříšením přemohl sílu zla, které vše zatemňuje, a dal vyklíčit novému světu, světu Božímu, světu světla, pravdy a radosti. Pán nepřestane žehnat velkorysost vašeho nasazení hojnými plody.

Tajemství vtělení, kterým se Bůh stává naším bližním, nám také ukazuje svrchovanou důstojnost každého lidského života. Proto ve svém plánu lásky již od stvoření Bůh svěřil rodině, založené na manželství, vznešené poslání být základní buňkou společnosti a pravou domácí církví. S touto jistotou, vy, drazí manželé, musíte být zvláště pro svoje děti skutečným a viditelným znamením Kristovy lásky k církvi. Kuba potřebuje svědectví vaší věrnosti, vaší jednoty, vaší schopnosti přijímat lidský život, zvláště, je-li bezbranný nebo ocitl-li se v nouzi.

Drazí bratři, před zraky Panny Marie Caridad del Cobre vás chci vyzvat, abyste dali své víře nový rozlet, žili z Krista a pro Krista a zbraněmi pokoje, odpuštění a porozumění se zasazovali o vytvoření otevřené a obnovené společnosti, lepší společnosti, která bude více hodna člověka a více bude odrážet dobrotu Boží. Amen

Podle Rádia Vatikán
Překlad Milan Glaser

Hlas v nitru

Hlavní oltář kostela v Maccio z něhož vyvěrá tekutina

Toto je podivuhodná historie jednoho učitele hudby, který vídá Madonu a noří se do nejhlubších tajemství křesťanství: do Nejsvětější Trojice. Odehrává se to v severoitalské provincii Como. Můžeme tomu věřit? Církev, která obyčejně bývá zdrženlivá – například po 30 letech se ještě nevyslovila o Medžugorje – tedy místní církev tomu věří. Místní farář tvrdí, že je to všechno pravda a biskup také, i když opatrnějšími výrazy: „Není to autosugesce," napsal v dokumentu.

Maccio je malá osada vesnice Villa Guardia, která je ponořena do lesů mezi městy Como a Varese. Tam je farnost Nanebevzetí P. Marie, nebo-li kostel, kde se „nadpřirozené" ukázalo Gioacchinovi Genovese. Je mu 53 let, je ženatý, otec dvou dcer, učitel hudby na jedné škole v tamní provincii a dirigent chrámového sboru. Je třeba ihned říci, že tento pan Genovese je osoba vážnější a diskrétnější, než si lze představit. Je plachý, zdrženlivý, s nikým nemluví o tom, co se mu stává, leda s farářem nebo biskupem. Tím méně, že by se o tom bavil s novináři, nebo že by šel do vysílání televize. Nedělá ze sebe léčitele a na hony se vyhýbá všemu co zavání penězi. Místní lidé mu rozumějí a nechávají ho na pokoji, před jeho najatým bytem nestojí fronta lidí, hledajících přímluvu či milosti. Prostě asi také kvůli tomu, že jsme téměř na hranicích Švýcarska – ale i historie je střízlivá.

Začíná v roce 2.000, kdy učitel hudby Genovese „vnímá" – stojí v dokumentu farnosti – „hlas v nitru," který ho vede ve chvílích osobní modlitby. Zvláště vnímá „intelektuálním viděním" živou přítomnost tajemství Nejsvětější Trojice. Ale o tom po celých pět let nikdo neví.

V roce 2005 Gioacchino žádá, aby se modlily další osoby s ním. Kostel se začíná zaplňovat a zůstává otevřen i večer. V této souvislosti – čteme ve farním dokumentu – „v době od října 2009 do června 2010 dochází k zvláštním jevům, spojeným s hlavním oltářem kostela." Totiž stává se, že z mramoru oltáře vyvěrá tekutina. Farář i biskup ihned povolali pracovníky RIS (Reparto insestigativo scientifico – oddělení vědeckého pátrání) z Parmy, kteří stanovili že tekutina je voda. Je povolán i podnik, který postavil mramorový oltář – „Bernasconi" z Como – a je dotázán, zda je možné, aby z mramoru vyvěrala voda. Odpověď zní: „Nemožné!" Farář Luigi Savoldelli napsal: „Nemám nic, co bych skrýval." Tak byli povoláni i nejzarytější odpůrci zázraků totiž CICAP. Ti formulovali hypotézu, že jde o sraženou páru, jejíž přítomnost je způsobena množstvím lidí v chrámu a sráží se díky rozdílu teploty v kostele a chladnu venku. Oltář totiž prý je vlhký jen v zimních měsících. Ale ti, co věří, namítají: „Ale také jenom během extází učitele Genovese."

V dubnu 2010 biskup z Como Mons. Diego Coletti zřídil diecézní vyšetřovací komisi, složenou ze šesti kněží – teologů. Ti pak začali důkladně prověřovat sešity zápisků, o Nejšvětější Trojici, které Genovese napsal inspirován vnitřním hlasem. Je to 311 stránek bez oprav či škrtání. Šest kněží zůstalo ohromeno. Nejsvětější Trojice je největší hlavolam teologie: Dante ve 3. kapitole „Očistce" píše: „Je blázen, kdo doufá, že náš rozum může projít nekonečnou cestu, jež drží Jednu podstatu ve Třech osobách." A přesto reflexe učitele Genovese jsou tak podrobné, že se zdají být dílem svatého Tomáše Akvinského.

28.listopadu 2010 biskup udělil slavnostním oficiálním aktem farnímu kostelu v Maccio kvalifikaci diecézní svatyně s titulem Nejsvětější Trojice milosrdenství. V dokumentu biskup píše, že „komise nenašla, v této zkušenosti a ve spisech, prvky protivící se katolickému učení a morálce, ani nezjistila jevy autosugesce." Je to první uznání. 27.března 2012 diecéze Como sděluje, že šetření bylo skončeno a „celý spis byl poslán příslušné církevní autoritě u Svatého stolce, která po pečlivém prověření toho, co bylo nashromážděno, bude povolána vyjádřit se k tomu. A nedávno během jedné mše svaté farář Luigi přišel s poslední zprávou, jež působila jako bomba, když vysvětloval, proč se rozhodl umístnit v určitém místě kostela sochu Madony: „Panna Maria nebyla v tomto kostele pouze nějakou duchovní přítomností. Zjevila se po boku oltáře, obrácená k oltáři, právě jako ta socha, která je nějaký čas v kostele. Neptali jste nikdy, proč jen ta socha byla umístněna právě tam?"

Nyní se čeká, až Řím se svou prozíravostí řekne poslední slovo. Ale mezitím se dá snadno předvídat, že už brzy nastane v této malé klidné osadě rozruch.

Michele Brambila
La Stampa – 8.dubna 2012
Překlad P. Josef Koláček S.J.

Titanic - Utonulý symbol 20. století

Potopil se před sto lety 15.dubna 1912 na své první cestě z Evropy do Ameriky

Luxusní plovoucí obr Titanic se srazil s ledovcem a klesl na dno oceánu. Ze 2201 osob na palubě Titaniku, prohlašovaného za nepotopitelnou loď, přežilo katastrofu jen 711. Žádná jiná lodní katastrofa si nevyžádalu tolik obětí jako zkáza Titaniku. Bylo o ní napsáno více než 3000 knih a natočeno 10 dokumentárních filmů. Vrak slavné lodi byl nalezen teprve v roce 1985 v hloubce 3800 metrů.

Osud Titaniku byl tak fascinující proto, že se zdálo, že od samého počátku směřuje nezadržitelně ke své zkáze. Původně měl vyplout na svou první cestu již 20.března, ale sesterská loď Olympic narazila do válečné lodi Hawke a obsadila dok, ve kterém měl být vypraven Titanic.

Nový termín byl stanoven na 10.dubna. Došlo opět ke zdržení, protože velké vlny za zádí zaoceánského obra způsobily uvolnění lodi New York, která měla v přístavu nakládat uhlí. Jen statečný kapitán vlečné lodi Vulcan zabránil kolizi. Konečně s hodinovým zpožděním vyrazil Titanic na svou první cestu a mnozí to pokládali za špatné znamení. Na vodní cestě, kterou měl před sebou, nechyběly zprávy o pohybu ledovců, ale velení parníku na to nereagovalo, nebo reagovalo s velkým zpožděním. Když nervózní obsluha rádia přístroj vypnula po poslední varovné zprávě, vypnula svůj vysílač i loď Californian, která zastavila plavbu jen několik mil od místa budoucí katastrofy. Protože se v pozorovatelně záhadně ztratil dalekohled, byli dva námořníci v bezměsíčné noci odkázáni jen na svůj zrak.

Ale nebyl to jen zákeřný ledovec, který se stal osudným pro 1500 lidí. Takřka nikdo se nezmínil o dopisu, který napsal ze Southamptonu do New Yorku jeden zaměstnanec svým příbuzným. „Jsem přesvědčen, že loď kvůli rouháním, kterými jsou popsány její boky, do Ameriky nedorazí. Kapitán Smith údajně pronášel vyzývavá rouhání ještě během svého posledního oběda. Na stěnách lodi stál nápis, později zatřený lakem: „Toto ani Kristus nepotopí!"

Ledovec byl v dohledu, ale pro temné zbarvení nebyl ve tmě k rozeznání. Když jej konečně z můstku ohlásili, udělal velící důstojník všechno správně, a přece chybně. Kdyby byl údajně Titanic narazil do ledovce čelně, mohl těžce poškozený dosáhnout nedalekého kanadského přístavu. Ale rozkaz zněl: „Ostře vlevo a plnou parou zpět!" Bylo pozdě. Loď při manévru narazila na kru a v boku vznikla trhlina dlouhá 100 m.

Krátce před půlnocí zařinčely sklenice v baru a v kuchyni padaly z plechů chlebíčky. Topiče v podpalubí vyděsil hromový rámus a již se do trupu valila ledová voda.

Major A. Butt, vojenský poradce amerického prezidenta, se však odebral do kuřáckého salonu na partii karet a naposled v životě je zamíchal. Thomas Andrew, stavitel lodi, strnule hleděl na stěnu.

Tak jak byla kolize s ledovcem jakoby připravená neviditelným režisérem, tak probíhal i zbytek katastrofy. Kapacita záchranných člunů byla naprosto nedostačující. Pro 2201 osob (z toho 109 dětí, z nichž zahynulo 52, všechny ze třetí třídy) bylo k dispozici jen 1178 míst. Tím porušil Titanic zákonné bezpečnostní předpisy. V žádném člunu nebyla mapa ani kompas.

Milionářův syn Benjamin Guggenheim a jeho sluha Victor Giglio patřili k cestujícím 1. třídy. Oblékli si záchranné vesty na svůj smoking se slovy: „Když už zahynout, tak alespoň na úrovni!" Ale 706 vystěhovalců z Anglie mělo jiné myšlenky. Nejdříve vůbec nechtěli nastoupit do člunů. Když se přihlašovali k plavbě, nebylo jim řečeno, že nová největší loď na Atlantiku je nepotopitelná? Že by příroda porazila lidskou techniku? Nehrál ještě před chvílí orchestr veselé melodie?

Nakonec stačilo nastoupit do člunů jen 711 osob, z toho 192 členů posádky a jen 146 mužských cestujících. Poslední hranou skladbou orchestru byl chorál „Blíž k tobě, Bože můj."

Ani ne 20 námořních mil odtud stála loď Californian s vypnutým rádiem. Posádka sice viděla nouzové rakety, ale nereagovala na ně. Později vyšlo najevo, že to byla norská loď, jejíž kapitán měl strach z odhalení, že veze ne zcela legálně ulovené tuleně.

Mnoho cestujících se však shromáždilo kolem tří katolických kněží a modlili se růženec. Německý benediktin P.Josef Benedikt Peruschitz z opatství Scheyern směřoval do USA, aby ve státě Minnesota založil katolické gymnázium. Ale tato loď se stala místem jeho poslední mise. Primici slavil 5.května 1895. Až do svého vyslání do USA zastával ve svém klášteře funkci varhaníka a prefekta pro hudbu. Vyučoval také matematiku a tělocvik. Když si rezervoval tuto svoji cestu do USA, měl 41 let. Jeho rodina o jeho odjezdu nic nevěděla. Chtěl je překvapit až dopisem z USA. Dalším knězem byl litevský kněz Juozapas Montvila, který se narodil 3.ledna 1885 ve vsi Gudine. Třetím knězem byl Angličan Thomas Byles, který měl v New Yorku sezdat svého bratra s jeho snoubenkou.

Kolem těchto kněží se shromáždilo asi sto katolíků, protestantů a židů, napsala později do Katolických novin Agnes MacCoy, která katastrofu přežila. Kněží vyzývali cestující k vzbuzení opravdové lítosti a k přípravě na setkání s Bohem tváří v tvář. Mnoho lidí setrvávalo na kolenou, mnozí plakali a prosili o pomoc. Jedna dvojice se chtěla vyzpovídat. Pater Preuschitz udělil všem generální absoluci.

Neuplynuly ani tři hodiny a obří loď se rozlomila na dvě části. Lodní záď se vztyčila nad hladinou jako sto metrů vysoký hrozící prst a setrvala v této pozici asi tři minuty. Obě poloviny pyšného obra skončily na mořském dně v hloubce 3800 m a leží tak u Newfoundlandu vzdáleny od sebe 666 m.

Asi v 3.30 hod. si v jednom člunu všimli signálních raket lodi Carpathie, která plula trosečníkům na pomoc. Člun začal veslovat směrem ke Carpathii.

Když se rozednilo, zpozorovali i lidé v ostatních člunech Carpathii a začali veslovat směrem k ní. Moře bylo stále klidné a počasí jasné, takže vytažení člunů na palubu Carpathie proběhlo bez obtíží. Když byly všechny čluny vytaženy, byli všichni zachránění rozděleni podle cestovních tříd, aby je mohli důstojníci spočítat, zeptat se na jméno a vše pečlivě zapsat. Carpathia změnila kurz směrem k New Yorku. Během plavby do New Yorku nenastaly na palubě Carpathie žádné problémy, plavba samotná probíhala klidně. Mezi trosečníky však klidu nebylo, ti, kteří se zachránili, truchlili nad ztrátou svých rodin, blízkých, známých. Carpathia připlula do New Yorku 16.dubna 1912 ve 21.35 hod. O tom, že se Titanic potopil, věděl celý svět.

Proč muselo zahynout tolik nevinných? Bůh nikdy netrestá ze msty. Každý jeho zásah je projevem jeho lásky. Pro mnoho pasažérů byly ty dvě hodiny na tonoucím Titaniku dobou velké milosti a pro nás jsou dodnes velkým kázáním. Protože i dnes mnoho „pozemských pasažérů" žije zaslepeně jako na luxusní lodi světa a nic netušícím trosečníkům vyhrává hudba veselé taneční melodie.

Jen ten, kdo se včas probudí, pozná i v této situaci živou Boží Prozřetelnost. „Mnozí z těch 711 zachráněných, kteří přihlíželi na konci katastrofy ze svých člunů, jak loď mizí pod hladinou, vyprávěli, že nikdy nezapomenou, jak tři kněží, kteří dobrovolně setrvali na vraku, žehnali trosečníkům, těšili je a udělovali rozhřešení." Pokračovali v tom, i když se již ocitli v ledové vodě o teplotě -4° C, ve které mohli zůstat živí maximálně půl hodiny.

Aldo Secchi, Ewig 1-2/98
překlad podle Světla 15/2012

Česká katolická misie sv.Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Vás srdečně zve na

DUCHOVNÍ OBNOVU A MODLITBY ZA UZDRAVENÍ

v sobotu 19.května 2012 v 6,30 večer

Po mši svaté bude promluva a osobní svědectví

paní Colleen Willard,

modlitby za uzdravení a svátostné požehnání.

Colleen Willard ze západního předměstí Chicaga byla v roce 2001 postižena vážnou nemocí – zánětem kostní dřeně, což způsobilo nedostatečný kostní metabolismus, selhávaly jí ledviny, nakonec byl diagnostikován nádor na mozku. Lékaři z proslulých amerických klinik nedokázali pomoci. S vypětím posledních sil, za poslední peníze, které měla, ji na vozíčku dopravil manžel Jan do Medjugorje. Zde byla při mši svaté po svatém přijímání zázračně uzdravena a v naprostém pořádku se vrátila domů. Později byla navíc sama obdařena od Ducha svatého darem uzdravovat nemocné. Na různých Mariánských konferencích, v jednotlivých farnostech a dalších společenstvích vydává dnes svědectví o milosrdné Boží lásce i pomoci Panny Marie.

Její anglická **promluva** po mši svaté v naší misii 19.května **bude překládána do českého jazyka.** Potom se spolu s námi bude modlit za uzdravení společně i jednotlivě. Na závěr večera poděkujeme chvalozpěvem Bože chválíme Tebe a pobožnost uzavře požehnání Nejsvětější svátostí.

Přijďte na toto setkání, kde můžete oživit svou víru ohněm Ducha svatého.
Otevřete Bohu svá srdce, nabídněte Pánu Ježíši svůj život, poproste o zdraví duše i těla.

Jménem misie Vás zve
Mons. Dušan Hladík

Bližší informace podá Karel Chrobák 708 - 484 7874

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev 1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek **1-708-484-3162**

Dolores Jacklin **1-630-968-1292**

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Věčná vzpomínka

19.května 2012 si připomínáme jedenácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metuji v Čechách 2.února 1923. V době 2.světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14.září 1945 složil řeholní sliby. V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29.července 1951 vysvěcen na kněze. Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga. V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických. Zde působil v duchovní správě u kostela sv. Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv. Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské. Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu. Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa. Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka. Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA byl 19.května 2001 povolán na věčnost. Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 19.května 2012 v 6.30 hod. večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem příbuzným a přátelům, že byla povolána na věčnost naše milovaná manželka, maminka a sestra, paní

Eva Příkazská - Schroeder

Narodila se 24.ledna 1956 v Hodoníně na Moravě. V roce 1960 jejich rodina emigrovala do Argentiny a odtud přišli v roce 1965 do USA. Celý život pracovala jako letuška pro American Airlines. Také působila jako překladatelka a vlastnila svůj podnik na čištění koberců. Provdala se a vychovala tři děti Štěpána, Daniela a Lindu. Byla aktivní členkou Klubu Domov, Besedy, Jump, Moravského kroužku a mnoha jiných krajanských ochotnických spolků. Zemřela po zákeřné nemoci 11.dubna 2012 v Elkhorn, WI. Pohřeb žehem byl privátní.

Poslední rozloučení se bude konat 27.května 2012 ve 2.30 odpoledne V Calgary Community Church Highway 50 and Harris Rd. Williams Bay, WI 53191

Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat v neděli 20.května 2012 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kdo jste ji znali a vzpomenete si na ni ve svých modlitbách.

Štěpán a Daniel Deutsch, synové
Linda Deutsch, dcera
Gary Schroeder, manžel a jeho děti
Štěpán Příkazský, bratr s manželkou Marií
Jan Příkazský, bratr s rodinou
Anna Rafajová, sestra s manželem Ludvíkem a s rodinou
Ida Izrael, sestra s manželem Jimem
a ostatní příbuzní v Americe a v České republice

Česká misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Vás zve na oslavu

DNE MATEK

Oběd a zábavné odpoledne pro naše maminky a babičky, ale i všechny ostatní bude

v neděli 13.května 2012
od 12:00 v poledne do 6:00 pm

K tanci a poslechu hraje

Skupina ROLAND

Dobré jídlo a pití bude zajištěno.
K obědu bude Moravský brabec nebo plněný karbanátek se zelím a knedlíkem.

Vstupné dobrovolné

Informace:
708 - 255 5117
708 - 533 1050

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky

Mgr. Stanislav Kázecký, Ph.D.
Zvláštní zmocněnec pro krajanské záležitosti
Hradčanské nám. 5, 118 00 Praha 1
tel.: +420 224 183 243, www.mzv.cz/krajane

V Praze dne 15.dubna 2012

Vážení přátelé,

dovolte mi, abych Vás blíže seznámil s akcí, kterou koordinuje Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Jak jsem Vás již předběžně informoval, v týdnu od **24. do 30.září 2012** se uskuteční pod záštitou prezidenta republiky týden nazvaný **Češi ve světě – Oslavy Dne české státnosti 2012** jako poděkování za Váš přínos na šíření českých tradic, kultury a povědomí o českém národě.

Slavnostní zahájení projektu bude 26.září v **Národním památníku na Vítkově,** kde bude umožněna prohlídka výstavy „Křižovatky české a slovenské státnosti" a proběhne slavnostní večer s folklórním vystoupením. Další program bude zahrnovat **Mezinárodní krajanský festival,** konferenci **Mezinárodního koordinačního výboru zahraničních Čechů** na téma „Krajané a problém generací" a předání ceny **Významná česká žena ve světě** v Senátu Parlamentu ČR. Plánujeme pro Vás též sérii přednášek v **Náprstkově muzeu, ekumenickou mši** za podpory pražského arcibiskupství, možnost Vaší účasti na **svatováclavské pouti** do Staré Boleslavi a další.

Výše zmíněné akce budou završeny 28.září **slavnostním večerem** nazvaným **„Vzkazy domů" v historické budově Národního divadla** za účasti mnoha významných osobností z veřejného života a Vás – Čechů ze zahraničí. Hlavním bodem večera bude divadelní hra Korespondence Voskovce a Wericha z dílny Národního divadla Brno. Více o všech akcích se můžete dozvídat postupně na našich webových stránkách **www.mzv.cz/krajane**.

Naše pracoviště pro krajanské záležitosti na Ministerstvu zahraničních věcí ČR Vám rádo na požádání zarezervuje vstupenky na úvodní akci v Národním památníku na Vítkově, nebo na závěrečný slavnostní večer ve staré budově Národního divadla. Pokud máte o rezervaci zájem, pošlete nám vyplněný přiložený formulář na e-mailovou adresu: **zkz@mzv.cz**. Počet míst je omezen a ohled bude brán na dříve přihlášené. Pokud máte zájem se účastnit i dalších akcí, obracejte se přímo na jejich organizátory. Kontakty na ně naleznete v příloze.

Moc se těším na setkání s Vámi v posledním zářijovém týdnu v Praze!

S pozdravem

Mgr.Stanislav Kázecký, Ph.D.

Na obranu náboženské svobody v USA

Historické demonstrace na obranu náboženské svobody v USA se konaly 23.března v poledne ve 145 amerických městech. Zúčastnilo se jich asi 63,000 tisíc Američanů. Tyto demonstrace zorganizovala skupina Pro-Life Action League z Chicaga na protest proti prohlášení vlády prezidenta Obamy, že podle nového zdravotnického zákona, který byl schválen v roce 2010, musí každá zdravotní pojistka poskytnout sterilizaci i antikoncepci včetně tzv. "morning after pill", které v podstatě již způsobují potrat. Mnozí si pamatuji, jak prezident Obama sliboval před několika roky v projevu na známé "katolické" univerzitě Notre Dame v Indianě, že jeho nový zdravotnický zákon bude respektovat náboženskou svobodu a svědomí každého člověka.

Ukázalo se, že nový zdravotnický zákon však nerespektuje náboženskou svobodu ani jednotlivců ani katolických univerzit a nemocnic. Jen velmi málo katolických zaměstnavatelů (jako například jen některé kostely) by se kvalifikovali pro výjimku. Znamená to, že podle nového zákona katolické školy a nemocnice buď půjdou proti svému katolickému učení a budou poskytovat pojistku hradící sterilizaci, interrupci a antikoncepci, nebo přestanou existovat. Pokuty za přestoupení tohoto zákona jsou totiž velmi vysoké a nikdo si je nemůže dovolit. Tímto by Obamova vláda efektivně dosáhla převzetí katolických nemocnic, škol i ostatních těles do své (t.j. státní) moci nebo přímo jejich uzavření.

Je to podobná situace, jaká nastala ve státě Illinois poté, co zde v roce 2011 vláda odhlasovala a guvernér Quinn podepsal zákon, tzv. "civil union bill," který dovoluje homosexuálům uzavřít vzájemnou smlouvu a v podstatě jim dává stejná práva jako manželům. Výsledek byl, že katolické charity, které zprostředkovávaly adopci, přestaly existovat, neboť podle nového zákona "diskriminovaly" homosexuály a stát, který hradil část jejich výdajů, s nimi přestal spolupracovat. Podobně jako při zdravotnickém zákoně i v tomto případě "katoličtí" politici, kteří hlasovali pro tento zákon s tím, že věřícím bude poskytnuta výjimka, se slibovaných výsledků nedočkali. Další příklady vládních útoků jsou uvedeny v prohlášení amerických biskupů:
http://www.usccb.org/issues-and-action/religious-liberty/our-first-most-cherished-liberty.cfm

Tyto útoky na katolickou církev probudily věřící i nevěřící neboť nikdy v historii USA se nestalo, že by některý prezident zaútočil podobným způsobem na náboženskou svobodu, tím spíše na tak velkou církev, jako je katolická. Zcela vzácně se všichni američtí biskupové sjednotili a vydali prohlášení, že nikdy tento zákon nepřijmou.

Tato situace také vrhla světlo na velké mezery ve znalostech katolíků a ukázala se nutnost poskytnut správnou katechezi americkým katolíkům. Je potřeba, aby se seznámili hlouběji s učením církve o antikoncepci, potratech i o tom, co katolická církev učí o sexuální morálce. Pak se nestane, aby většina amerických "katolíků" volila pro politiky, kteří odhlasují zákony, které postaví katolickou církev mimo zákon.

Demonstrace v Chicagu se odehrála na Federal Plaza. Presto, že vydatný déšť zřejmě odradil některé lidi, účastnilo se demonstrace v Chicagu asi 2,500 lidí. To byl dost slušný zástup a tak bylo velice nepříjemné, že byl odpojen elektrický proud a tudíž se nedaly použít mikřofony a zesilovače. Městská správa, která demonstraci povolila, odmítla proud zapojit. Musela stačit hlásná trouba a proud byl zapojen až ke konci díky některým zaměstnancům nedaleké pošty. Vystřídalo se několik osobností, které oslovily demonstranty a z jejich projevů bylo jasné, že chápou velice dobře, že nejde o antikoncepci, ale o náboženskou svobodu.

Lidé, kteří se zajímají o politiku, věděli, že od prezidenta Obamy (který jako illinoiský senátor volil jako jeden z mála proti zákonu, který poskytuje lékařskou péči dětem, které přežijí umělý potrat) nemohou čekat nic jiného než propagaci potratů a antikoncepce. Jen někteří z nás tušili, že prezident zaútočí i na náboženskou svobodu.

Další demonstrace v Chicagu je plánovaná na 8.června v poledne. Informace o této i o dalších v jiných amerických městech lze najít na: http://StandUpRally.com

Renata Slívová,
Naperville, IL

Jezuitští mučedníci v 20. století (2)

Několik vybraných svědectví jednotlivých jezuitských mučedníků

Po souhrnném přehledu o „Jezuitském martyrologiu 20. století" bych rád závěrečnou část přednášky věnoval několika z těch 300 mučedníků, aby k vám mluvili svými texty nebo zprávami o jejich mučednictví napsanými očitými svědky. Snažil jsem se vybrat tyto texty, aby vám ozřejmily už zmíněná tři kriteria „mučednictví". Proto je k lepšímu pochopení zde opakuji: 1) „Věřící" musí být zabit nebo zemřít na následky mučení nebo útrap ve vězeních. 2) Pronásledování musí být z nenávisti k víře nebo k podstatné ctnosti. 3) „Věřící" musel jednat s vědomím, že jeho chování ho může stát život.

Protože druhá podmínka, že pronásledování musí být z nenávisti k víře nebo proti podstatné ctnosti, že na to mučedník nebo jejich skupina nějak nemyslí nýbrž spíše to vyplývá z chování pronásledovatelů, rád bych jako malou ilustraci této podmínky předeslal, co Adolf Hitler řekl v důvěrném rozhovoru v třicátých letech: „Katolická církev je něco velikého, je to instituce a to už je něco, že trvá dva tisíce let. Je v tom důvtip a poznání lidí. Ti znají své lidi! To vědí ti kněžouři. Jsou dost chytří, aby to nahlédli a nedali se zatáhnout do nějakého boje. Jestliže to přesto dělají, já z nich nebudu vyrábět žádné mučedníky. Budeme je pranýřovat jako sprosté zločince. Strhnu jim z tváře ctihodnou masku, a když to nebude stačit, zesměšním je a vystavím je obecnému pohrdání. Dám udělat filmy. Ukážeme dějiny černokábátníků ve filmu. Tam lze pak obdivovat celou změť nesmyslu, ziskuchtivosti, oblbování a podvodu, jak ze zemí vytahovali peníze. Jak o závod čachrovali s židy".

Tato slova jistě nepotřebují další doplňování, abychom měli představu o postoji pronásledovatelů v Třetí říši. Dohlíželi především na ony církevní představitele, kteří prohlédli nacistické intriky, odhalili je a bojovali proti nim. Cílem bylo, učinit je hodné pohrdání a zničit je.

K první podmínce – „věřící" musí být zavražděn nebo zemřít na následky mučení nebo útrap v lágrech či žalářích, bych vám rád uvedl dvě svědectví, která napsal P. Otto Pies o svých spoluvězních P. Werneru Barkholtovi a P. Augustinu Benninghausovi, o jejich posledních dnech v koncentračním táboře Dachau.

P. Werner Barkholt (nar. 25.5. 1902 Hagenau – Elsasko, † 18.7. 1942 v Dachau) byl na mušce nacistů pro svá kázání, ale přesto vícekrát museli zastavit soudní řízení pro nedostatek důkazů. Po novém zatčení se 8.8. 1941 dostal do koncentračního tábora Dachau, kde vynikal svými hlubokými kázáními a pastorací mezi spoluvězni. O jeho konci vypráví P. Otto Pies:

„Když se mnohem vážněji začaly u nás všech projevovat následky hladu, i on více trpěl svou srdeční slabostí a dělaly se mu opuchliny. Duchovně připraven na všechno. Nemohl se přirozeně ubránit pocitům strachu a slabosti, avšak nikdy si nenařikal ani nereptal, vždy se odevzdával do Boží vůle a s chvějící duší a silným srdcem se vzchopil a posiloval jiné. Jednoho rána, ještě ho vidím před sebou – měli jsme své pryčny vedle sebe oddělené jen těsnou uličkou, stál po budíčku opřen o tříposchoďovou postel a říkal mi s úzkostným hlasem, jakoby tušil to nejhorší, že už nemůže stát na nohou. Nohy byly silně napuchlé a srdce velmi slabé. S velkou námahou se oblékl, musel bezpodmínečně napochodovat na apel – dokonce i mrtví museli tam být přivlečeni a někdy těžce nemocní nesení na ramenou nebo na rukou kamarádů zemřeli cestou na Apellplatz – až skončilo sčítání. Pak jsme ho chtěli zavést na revír a pokusit se, aby byl přijat. Na chodbě revíru nás potkal SS-Oberscharführer Fronappel, zeptal se, co se tu děje a několika kopanci nás zahnal. Později se nám přece jen podařilo dovést ho na revír a dosáhnout přijetí. To bylo rozloučení s lágrem i se světem. Ležel na revíru dva dny, viditelně slábl a 18.7. 1942 tiše usnul. Nemohl jsem k němu zajít. Jeden ošetřovatel a jeden přítel kněz, který u něho mohl být, mi pak sdělil, že měl na tváři tichý radostný úsměv. Příští ráno přivezl nákladní vůz 30 rakví, které pak byly v krematoriu vyprázdněny a dovezl je přes „Apellplatz" zpátky na revír pro mrtvé příštího dne. A my věděli, že jeden z ubohých, svlečených mrtvých, kteří byli odvezeni ke spálení, je P. Werner Barkholt, S.J.

O **P. Augustinu Bennighausovi** (nar. 7.11. 1880 Druchhor – Osnabrück, † 20.7. 1942 Dachau), který byl zatčen v červenci 1941 v Münsteru a přes policejní vězení v Bochumu a koncentrační tábor Sachsenhausen přišel do Dachau, vypráví P. Otto Pies::

„Pater Benninghaus byl dopraven z koncentračního tábora Sachsenhausen u Berlína do Dachau. Byl v zuboženém stavu, když dorazil transport do Dachau, byl naprosto vyhladovělý a vyzáblý, duševně otupělý a zmatený. V Sachsenhausenu ho jeden esesák krátce po příjezdu do lágru tak zbil, že pater narazil hlavou na hranu stolu. Zůstal ležet s otřesem mozku. Následky tohoto „přivítání" nikdy nepřekonal. Stále trpěl bolestmi hlavy a otupělostí. K tomu přistupoval velký hlad a stoupající tělesná slabost, jež mu dělala velké starosti. Na bloku pro nově příchozí, ho masový provoz lidí všech stavů a všech druhů, bojujících o holou existenci, zavaloval pocitem naprosté ztracenosti. Bezohledné a brutální zacházení s příchozími, jak je prováděli esesáci a bloková kápa v jejich službě ho muselo ještě více

zastrašit. Co velitel koncentračního tábora při příchodu do lágru novým vězňům zdůrazňoval: „Německý národ vás vyvrhnul ze svého středu!" - to musel co nekrutěji pocítit a zakusit. Bylo to otřesné vidět velkého muže, jak byl vyhladovělý kost a kůže a zesláblý, zastrašený a bezmocný v té uřvané, bezohledné mase na přísunovém bloku, jak tápavě hledá s miskou v ruce cestu k nějakému tichému místečku. K němu jsme se my z bloku 26 nedostali, snažili jsme se ním navázat styk přes posly. Avšak my sami jsme byli chudí, takže jsme mu také nemohli mnoho dát a pomoci. Po několika týdnech se ale dostavila těžká furunkoloza (vředy), v lágru časté onemocnění následkem podvýživy. Pater byl proto dopraven na revír, pokud vím ještě jednou se vrátil na přijímací blok, ale úpadek rychle pokračoval, takže zakrátko se ocitl opět na revíru, z něhož se už nevrátil. Při naprosto nedostatečné péči a výživě tam tiše ležel a čekal na smrt, která ho vysvobodila 20.7. 1942. Podařilo se nám mu několikrát tajně dopravit svaté přijímání, jedinou posilu a útěchu, jíž se mu dostalo".

Po těchto dvou svědectvích o smrti či umírání obou spolubratří na následky krutého až nelidského zacházení a vynuceného strádání v koncentračním táboře Dachau, bych vám rád předložil texty, které mohou ozřejmit třetí podmínku: Věřící musí jednat s vědomím, že jeho chování ho může stát život. Předešlá dvě svědectví byla vyprávěna jinými, protože nikdo nemůže vyprávět o své smrti, tak se nyní mučedníci mohou sami ujmout slova.

Rád bych začal krátkým textem snad nejznámějšího německého mučedníka z doby nacismu: **P. Adolfa Delpa** (nar. 15.9. 1907 Mannheim, † 2.2. 1945 Berlín - Plötzensee) Tři týdny před svou popravou naznačoval svou smrt v dopise z 11.ledna 1945 propašovaném z věznice Berlín - Tegel, následujícími slovy:

„Chce-li Pán Bůh tuhle cestu – a všechno tomu nasvědčuje – tak jí musím jít dobrovolně a bez zahořklosti. Jednou budou moci jiní žít lépe a šťastněji, protože my jsme zemřeli. Prosím také přátele, aby nebyli smutní, nýbrž, aby se za mne modlili, dokud budu potřebovat pomoc. A pak ať se spolehnou na to, že jsem byl obětován a ne jen zabit."

Ochota k obětování svého života se ukazuje v následujících krátkých poznámkách **P. Aloise Grimma** (nar. 24.10. 1886 Külsheim u Wertheim - Main, † 11.9. 1944 v žaláři Brandenburg - Görden – stětím gilotinou), který působil dlouhá léta jako profesor v koleji Stella Matutina ve Feldkirchu a v koleji St. Blasien. Jeden špicl, který se na něho obrátil jako čerstvý konvertita, ho udal a tak byl 14.října 1943 zatčen ve Feldkirchu, dopraven do Innsbrucku a odtud po několika dnech dopraven přes Mnichov do Berlína. Byl obžalován z rozkladu armády a napomáhání nepříteli a proto bylo odsouzen k smrti stětím. V dopisech na rozloučenou svým sourozencům a spolubratrům P. Grimm takto vyjádřil smysl svého života i své smrti pro sebe i pro druhé: „Umírám pro Boží království, věrný Kristu a jeho církvi. Jdu vstříc smrti jako dítě katolické církve, jako člen Tovaryšstva Ježíšova (...) Dávám svůj život za Boží království, které nemá konce a za Tovaryšstvo Ježíšovo, za mládež, za náboženství v naší vlasti. Snažím se svou smrtí oslavit smrt Spasitele a být mu podobný. Nevěřte, že jsem nějaký zločinec."

Po těchto svědectvích z doby nacismu bych vám rád ozřejmil a konfrontoval vás s jiným druhem ohrožení a pronásledování, co to znamená vydržet jako „dobrý pastýř" ve svém poslání, i když se ví, že to může stát život. **Bratr Berhard Lisson** (nar. 21.8. 1909 v hornoslezském Bowallno, okres Opolí) a **P. Gregor Richert** (nar. 10.5. 1930 v Tansee u Gdanska) našli oba svou smrt 27.6. 1978 v Magondi v Rhodesii, v nynějším Zimbabwe. V jednom dopise líčil P. Gregor Richert svou zvláštní situaci ve Rhodesii těmito slovy:

„Jednou jsme byli náramně hrdí na své měřitelné výkony, viditelná znamení, pomníky snad také naší hrdosti, které vyrůstaly ze země jako houby: školy, nemocnice, kostely atd. Přirozeně také v první řadě k užitku nám svěřených. Ale nyní po násilném uzavření nebo svévolném zničení tolika našich zařízení - je to všechno určeno k tomu, aby to pustlo a zůstávalo v rozvalinách a aby to bylo zapomenuto.

Myslím si, že nyní je na čase, aby po období více vnějšího růstu Kristovo poselství zapouštělo kořeny hlouběji než kdy předtím. Má-li toho být dosaženo, pak musí krvácet srdce toho, kdo se upsal tomuto úkolu! Vždyť naše práce se nedá srovnávat s jakýmkoliv „jobem", který lze vypovědět, když se podle našeho názoru a s ohledem na zdraví nebo dokonce vlastní život nezdá, že by byl vhodný. Jediná zásada (maxima) všeho našeho myšlení a konání, jediný princip života a jednání je a koneckonců zůstává sám, JEŽÍŠ KRISTUS, který dal svůj život za své ovce a to za mnohem beznadějnějších okolností, kdy ho všichni opustili a utekli, když ho celý národ odmítl a zavrhl. Stávat se mu stále více podobni, ba stejní jako on: právě v tom „být pohrdáni a odmítnuti lidem" a přitom se s rozpřaženýma rukama modlit za nepřátele – to také zůstává pro nás povoláním a úkolem, po němž musím v modlitbě, v touze i ve skutcích natahovat své ruce."

Jenom šest měsíců na to také v Rhodesii zavražděný **P. Gerhard Pieper** (nar. 18.6. 1940 Berlín - Treptow, † 26.12. 1978 Kangaire) napsal v dopise svým přátelům, jak dobře ví o svém ohrožení a o své mučednické smrti. Psal jej 8.prosince 1978. Byl to poslední dopis před smrtí na svátek sv. Štěpána:

„Vánoce ve válce – je to protiřečení? Není to snadné být plný radosti a hlásat poselství andělů o pokoji na zemi, když se lidé v bezprostřední blízkosti zabíjejí, když téměř každá rodina v této zemi oplakává nějakého milovaného člověka. Pro miliony lidí dnes – bohužel jako před 2.000 léty – stále ještě hořká skutečnost: navzdory všem našim „vymoženostem" žádná vyhlídka na opravdový mír.

Proto ještě dnes „misie" - misie v západních zemích mezi novými pohany, misie ve „třetím světě" mezi nekřesťany. Základ všech válek: *hledání sebe*. Kristovo poselství: *hledání druhého*. Bohužel to dělá jen málo lidí, i když se mnozí nazývají křesťany. Než budeme my křesťané opravdu následovat Ježíšův příklad, bude zůstávat mír na zemi pouze

utopií. Jako před 2.000 léty jsme stále v menšině a budeme pronásledováni a zabíjeni.

Rhodesie není žádnou výjimkou: od začátku války teroristé zavraždili 6 kněží, 4 řeholní bratry a 6 řeholnic, 2 kněží byli uneseni a pravděpodobně jsou mrtví (...) Mluvím tu pouze o katolické církvi, neboť i jiná vyznání se mohou vykázat podobnými čísly. Holá čísla – ale kolik tragiky skrývají a kolik tisíc lidí je tím dotčeno. Průměrné číslo zabitých v této válce je asi 30 obětí denně – přitom se neříká kolik zraněných plní nemocnice a kolik je jich zmrzačeno na celý život. Na tomto pozadí bych rád postavil rok 2010 v Kangaire (...)

Mnozí z vás se asi ptají: Stojí to vůbec za to? Neměli by se tito lidé ponechat sami sobě? Proč pomáhat, když přece všechno skončí v plamenech? Proč investovat peníze a životní práci, jsou-li lidé tak nevděční? Věřte mi, kdybychom nyní odtud odešli, byli bychom jako pastýř, který opustí své ovce, protože je nádeník. Nemohli bychom nikdy zase číst toto podobenství s dobrým vědomím. To respektují dokonce i zdejší členové guerilly. Prosím vás proto i nadále o vaše pochopení, o vaši modlitbu a o vaši pomoc."

Poslední svědectví, které bych vám rád předložil pochází z dopisů mexického **P. Michaela Pro**, který byl popraven v listopadu 1927 výstřely popravčí čety. Podnikavý a veselý apoštol v době pronásledování byl úřadům trnem v očích. Chtěly se zbavit tohoto kněze proniknutého vášnivou láskou ke Kristu Králi, který rozdával utlačovaným, nemocným a mladým lidem svou lásku. Mučedník P. Pro byl blahořečen Janem Pavlem II. 25.9. 1988. P. Pro píše o své situaci:

„Pronásledování se zřetelně blíží. Mnozí jsou přesvědčeni, že se musí na násilí odpovídat násilím. Jako první jsou odstraňováni, kteří přiznají barvu ve věcech náboženství. K těmto patřím také já. Kdybych byl jedním z prvních... nebo abych to řekl skromněji, jeden z posledních, každopádně bych k nim rád patřil!

Poslušnost je lepší než oběť... Z tohoto důvodu jsem se rozhodl zůstat tam, kam jsem byl postaven. Rád bych k tomu řekl pár slov, aniž bych chtěl brblat nebo kritizovat. Zde se to hemží nebezpečími a já znám dobře zásadu Pána, že si musíme sami pomoci, když chceme, aby nám také on pomáhal. Avšak zde vládne krajní nouze duchovní pomoci. Denně slyšíme o lidech, kteří umírají bez pomoci svátostí. Nejsou tu kněží, kteří by pomohli v této nouzi, protože většina se z poslušnosti nebo ze strachu skrývá. Kdyby bylo na mně rád bych šel do takových ohnisek nebezpečí. Avšak ne jako dříve, nýbrž opatrně a obezřetně, aby mi nikdo nemohl předhazovat šílenou smělost. Můj představený je bázlivec. Když se diskutuje o takové možnosti, obává se hned toho nejhoršího. Myslím si, že existuje střední cesta mezi šílenou smělostí a strachem, jako je střední cesta mezi krajní chytrostí a opovážlivostí. Snažil jsem se mu to vysvětlit, ale on říká, že je odpovědný za můj život. Ale co vůbec znamená můj život? Získal bych jej s radostí tím, že bych jej dal za své bratry. Jistě, člověk nesmí pošetile zahazovat svůj život. Ale jsme opravdoví synové sv. Ignáce, když při prvním nebezpečí už utíkáme pryč? Podle mého názoru to neplatí pro každého, neboť mnozí jsou důležití pro budoucnost a ti musí být uchováni. Ale kdo se bude po mně v pozdějších letech ptát nebo po mně toužit?

Nebezpečí, do nichž se pouštíme, už nyní rozmnožila počet katolíků, ale tak přinesla mučedníky... Kéž by bylo vítězství ještě na dlouho odsunuto!... Zdá se mi, jako bych už viděl na horizontu zář Zmrtvýchvstalého a to tím jasněji, čím temněji řádí pronásledování. Ze všech stran přinášejí zprávy o přepadech, odvetných akcích a krutostech. Už mnoho jich bylo zabito. Počet mučedníků roste den ze dne. Kéž bych i já směl patřit mezi ně!"

„Kéž bych i já směl patřit mezi ně!" Tato touha P Pro je výzva a dotaz na nás na všechny. Jak vidíme a žijeme to, že jsme křesťany. Vyzvání, jež se v něm skrývá nás zve a dává nám, abychom se tak modlili, jak to vyjadřuje modlitba dnes již tohoto blahoslaveného:

„Bože, náš Otče, tys dal svému služebníkovi Michaelu Augustinovi milost, aby horlivě usiloval o tvou slávu a o spásu lidí. Uděl nám na jeho přímluvu, abychom vedeni jeho příkladem věrně a radostně plnili své všední povinnosti, abychom účinně pomáhali svým bližním a horlivě ti sloužili, abychom jednou směli stále hledět na tvou velebnost. Prosíme o to skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen."

P. Anton Witwer S.J.
generální postulátor S.J.
Přeložil P. Josef Koláček S.J.

Odevzdání se službě Bohu

Věčné Slovo, jednorozený Synu Boží, nauč nás pravé velkomyslnosti. Nauč nás tobě sloužit, jak toho právem zasluhuješ. Ať dáváme a nepočítáme, ať bojujeme a nedbáme ran, ať pracujeme a nehledáme odpočinek, ať se obětujeme a nečekáme jinou odměnu kromě vědomí, že jsme splnili tvou vůli. Amen.

(sv. Ignác z Loyoly)

Za pronásledované křesťany a za nepřátele evangelia

Bože, dobrý Otče, prosíme za ty, kdo trpí a jsou pronásledováni pro tvé jméno. Stůj při nich, posiluj je a dej jim vědomí, že se podílejí na oběti tvého Syna, která přináší spásu. Prosíme tě i za ty, kdo je pronásledují, abys je zbavil slepoty, nelásky a nevěry a dal jim poznat sám sebe. Amen.

(Kancionál)

MLADÝM

Dary Ducha Svatého

Darů Ducha Svatého je mnoho, ani bychom všechny nedokázali vyjmenovat. V křesťanské tradici se jich uvádí sedm, protože sedmička je v Písmu svatém číslem plnosti. Katechismus katolické církve jmenuje těchto sedm darů: dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně boží. Názvy darů vycházejí z knihy proroka Izaiáše, kde jsou uváděny jako projevy Ducha, jenž spočine na Mesiáši *(Iz 11,2)*. Podívejme se na těchto sedm darů Ducha Svatého, čím jsou a jak se mohou v životě křesťana projevovat.

1. DAR MOUDROSTI – rozlišovat dobro od zla

I kdyby člověk znal všechno na světě, nemusí být moudrý. Moudrost totiž není chytrost. Pravá moudrost znamená schopnost rozlišovat dobro od zla. Moudrý člověk si dokáže utvořit správnou stupnici hodnot – co je v životě důležité, co méně, a co důležité není. Moudrý člověk také dokáže žasnout nad krásami stvořeného světa, poznávat z nich Boha Stvořitele a mít ho rád. Moudrý člověk pohlíží na věci i na lidi Božíma očima: vidí v každém člověku dobro. Moudrost pro křesťana znamená nasměrovat celý svůj život k Bohu – cíli života.

Jak položit kameny

Učitel filozofie přišel do třídy. Když se studenti usadili, vytáhl ze šuplíku nádobu a naplnil ji až po povrch velkými kameny. Pak se zeptal, zda je nádoba plná. Studenti řekli, že ano. Učitel vytáhl krabici s menšími kamínky a nasypal je nahoru. Zatřepal nádobou a menší kamínky popadaly mezi velké kameny a vyplnily mezery mezi nimi. Opět se zeptal, jestli je nádoba plná. Studenti souhlasili již váhavěji. Učitel vytáhl sáček s pískem a nasypal jej na povrch nádoby. Písek vyplnil po protřepání i ty nejmenší skulinky. Ani teď nebyla nádoba zcela plná – ještě bylo možno naplnit ji vodou. Řekl: „Touto ukázkou jsem chtěl vysvětlit, že tato nádoba je jako váš život. Velké kameny znázorňují důležité věci, jako je rodina, partner, děti, přátelé. Pokud byste je ztratili, bylo by to pro vás zničující. Menší kamínky ukazují ostatní, méně důležité věci, např. auto, dům, zaměstnání. A písek všechno ostatní – drobnosti denního života. Když jdou písek nebo kamínky do nádobky jako první, nezůstane místo pro velké kameny. Stejně to platí i v životě: když budete ztrácet čas a energii drobnostmi a nedůležitými věcmi, nikdy nebudete mít čas na věci, které jsou skutečně důležité! Proto se, milí studenti, věnujte v životě skutečně důležitým věcem. Hrajte si se svými dětmi, udělejte radost svému manželovi či manželce. Dejte si záležet na kamenech (věci, na kterých vám skutečně záleží). Určete si své cíle. To ostatní jsou jen kamínky a písek. Hodně štěstí. Doufám, že se vám to podaří."

V životě je však někdy těžké rozeznat, co je „písek" a co „kameny". Autor biblické Knihy moudrosti říká: „Poznal jsem, že moudrosti se nezmocním jinak, než dá-li mi ji Bůh" (Mdr 8,21). Proto prosme Ducha Svatého o tento dar, protože sami nikdy nedosáhneme pravé moudrosti. Moudrost také nelze získat jednou provždy, ale je třeba o ni pokorně prosit po celý život.

2. DAR ROZUMU – hledat a nacházet pravdu

Dar rozumu není pouze schopnost myslet, ale je to i touha hledat a nalézat pravdu. Kdo je rozumný, neulpívá na povrchu, nesoudí lidi, věci a události podle zdání. Rozumný člověk je pozorný, přemýšlivý a rozvážný. Slovo rozum pochází z latinského *intelekt*. Tento výraz vnikl ze dvou slov: *inter* a *legere*, což znamená „poznávat zevnitř" (doslova „číst zevnitř"). Dar rozumu tedy dává člověku vhled do nejdůležitějších otázek života. Rozumný člověk touží poznat smysl všech věcí, zvláště pak Boha a jeho úmysly.

Andělé poutníci

Dva andělští poutníci se zastavili, aby strávili noc v domě bohaté rodiny. Rodina byla nepohostinná a odmítla anděly nechat v místnosti pro hosty. Místo toho byli ubytováni ve studeném sklepním pokoji. Jakmile si ustlali na tvrdé podlaze, starší anděl uviděl díru ve zdi a opravil ji. Když se mladší anděl udiveně ptal proč, starší odpověděl: „Věci nejsou takové, jakými se zdají být." Další den si šli odpočinout

do domu velmi nuzného, ale pohostinného farmáře a jeho ženy. Poté, co se s nimi manželé podělili o trochu jídla, co měli, řekli andělům, aby spali v jejich posteli, kde si dobře odpočinou. Ráno po svítání našli andělé farmáře a jeho ženu v slzách. Jejich jediná kráva, jejíž mléko bylo jediným příjmem rodiny, ležela mrtvá ve chlévě. Mladší anděl se ptal staršího, jak se to mohlo stát. „První muž měl všechno, a tys mu pomohl," vyčítal. „Druhá rodina měla málo, ale byla ochotna podělit se o vše, a tys dovolil, aby jim zemřela kráva. Proč?" „Věci nejsou takové, jakými se zdají," odpověděl starší anděl. „Když jsme byli ve sklepním pokoji, všiml jsem si, že v té díře ve stěně byla zásoba zlata. Jelikož majitel byl posedlý chamtivostí a neochotou sdílet štěstí, utěsnil jsem stěnu, aby poklad nemohl najít. Když jsme další noc spali ve farmářově posteli, přišel si anděl smrti pro jeho ženu. Dal jsem mu místo ní krávu."

To, co poznáváme zvenčí, není všechno. Neznáme všechny souvislosti. Musíme se učit vidět věci, události a osoby i jinak – ne pouze očima, ale i srdcem, tzn. s láskou, pochopením, laskavostí a s důvěrou, že pravý smysl všeho poznáme až u Boha. Abychom to dokázali, prosme o dar rozumu – dar hledat a nacházet pravdu.

3. DAR RADY – správně se rozhodovat

Dar rady pomáhá člověku správně se rozhodovat v každé životní situaci. Dar rady neznamená radit druhým, ale především naslouchat Bohu a nechat si od něj poradit. Člověk, který je od Boha obdařen tímto darem, se snaží objevovat plán, který s ním Bůh má. Chce najít to, k čemu ho Bůh volá. Jen ten, kdo si nechává od Boha poradit, může pak radit druhým.

Někdy stačí zeptat se

Tři lidé se jednoho dne ocitli na břehu prudké a nebezpečné řeky. Všichni tři se potřebovali dostat na druhou stranu. Bylo to pro ně dost důležité. První, mazaný kupec a velký obchodník, který uměl obratně řídit lidi i věci, poklekl a obrátil se k Bohu se slovy: „Pane, dej mi odvahu ponořit se do těchto nebezpečných vod a překonat řeku. Na druhé straně na mě čekají důležité záležitosti. Zdvojnásobím své zisky, z toho, co vydělám, dám i na kostel, ale musím jednat rychle." Vstal a po chvilce váhání se ponořil do vody. Ale voda ho strhla a odnesla. Druhý byl voják, známý svou bezúhonností a odhodlaností. Postavil se do pozoru a žádal: „Pane, dej mi sílu překonat tuto překážku. Podrobím si řeku, protože bojovat za slávu je mým heslem." Bez zaváhání se vrhl do vody, ale proud byl silnější než on a odnesl ho pryč. Třetí osobou byla žena. Doma ji očekával manžel a děti. Také ona poklekla a prosila: „Pane, pomoz mi, dej mi radu a poskytni mi dost rozumu, abych překonala tuto nebezpečnou řeku." Vstala a všimla si, že nedaleko pastýř hlídá stádo. „Jak bych se dostala přes řeku?" zeptala se pastýře. „Deset minut odtud, za tamhletou vyvýšeninou, je most," odpověděl pastýř. Někdy stačí jen trocha pokory. A najde se někdo, kdo ukáže správný směr.

Lidové přísloví říká: Komu není rady, tomu není pomoci. – Dalo by se to převést takto: Kdo si nenechá poradit a myslí si, že sám ví všechno nejlíp, ten se může těžce mýlit. K dobrému rozhodování někdy nestačí zdravý rozum, ale je potřeba, abychom byli osvíceni Duchem Svatým, zvláště jeho darem rady. V okamžicích rozhodování tedy nezapomeňme „radit se" s Bohem.

4. DAR SÍLY – vytrvat ve zkouškách

Dar síly vlévá člověku odvahu, vytrvalost a houževnatost. Tento dar člověku pomáhá, aby byl schopen čelit zlu a bojovat s ním v každé jeho podobě – se zlem v nás i kolem nás. Dar síly nám pomáhá překonávat překážky, vytrvat ve zkouškách. Upevňuje naši víru, dodává naději a probouzí lásku. Dar síly člověka uschopňuje, aby nikdy neztrácel optimismus a radost.

O vytrvalosti

Byli jednou dva lidé, kteří se rozhodli vykopat studnu. Jeden z nich byl trpělivý a druhý netrpělivý. Trpělivý člověk si našel vhodné místo a začal. Dostal se do hloubky dvou, deseti i dvaceti metrů. Byla to dlouhá, těžká a namáhavá práce, na jejímž konci se však přece jenom díky svému úsilí a trpělivosti dopracoval k cíli – k vodě. Druhý člověk byl člověk netrpělivý. Také on si vyhlédl vhodné místo a pustil se do práce. Když se však dostal do určité hloubky a vodu nenašel, řekl si, že raději přece jen zkusí jiné, vhodnější místo, kde se nebude muset až tolik namáhat a na vodu narazí blízko pod povrchem. Pustil se tedy do práce na novém místě. Ale ani zde se úspěch nedostavil tak brzy, a proto všeho opět zanechal a štěstí hledal opět jinde. Vyčerpaný žízní, avšak hnán klamnou iluzí rychlého úspěchu a co nejmenší námahy, ještě dosud marně překopává krajinu, aby nakonec zcela vyprahlý bídně zahynul.

Odvahu a vytrvalost potřebujeme každý den znovu a znovu. Lidskými silami nezvládneme všechno. Dar síly od Ducha Svatého nám může dát sílu k tomu, abychom vytrvali v plnění svých povinností, i když to není lehké; abychom byli věrni svým slibům, i když to něco stojí; abychom žili křesťansky, i když budeme muset „plavat proti proudu". Prosme tedy Ducha Svatého o dar síly.

5. DAR UMĚNÍ (POZNÁNÍ, VĚDĚNÍ) – umění žít jako křesťan

Dar umění bývá někdy také nazýván darem poznání nebo darem vědění. Tento dar neznamená pouze schopnost poznávat rozumem, ale člověk také získává zkušenost s Bohem. Pravé poznání je poznáním Boha. Darem poznání nám umožňuje pronikat do Božích tajemství, dává nám schopnost poznávat a chápat Boží slovo. Vtiskuje nám Boží slovo do srdce, připomíná nám ho a učí nás umění žít jako opravdoví křesťané.

Vlastní branka

Ondřej chodil s kamarády hrávat fotbal. Dnes se ale jejich mužstvu vůbec nedařilo, prohráli 0:3. A mohl za to právě Ondřej, navíc dal vlastní gól. Taková ostuda! A přitom si dal tolik záležet, tolik trénoval. V šatně si musel vyslechnout poznámky spoluhráčů: „Člověče, snad i naše babička by hrála líp!" – „Když člověku fotbal nejde, měl by toho nechat." Ondřej by si byl nejraději zacpal uši. Cestou domů nepromluvil ani slovo. Přemýšlel: Mám vůbec nějaké schopnosti? Karel hraje tak, jako by se s míčem přímo narodil. Jirka zase úžasně hraje na kytaru. Všechny holky po něm blázní. Marta zase umí krásně kreslit. Marek je specialista na počítače. Každý má něco zvláštního, jenom já nic – myslí si Ondřej. Najednou uslyší výkřik. Přes cestu se kutálejí jablka, hrušky a celý nákup. Staré paní se roztrhla taška a celý nákup se jí vysypal na silnici. Ondřejovi kamarádi se na to dívají a smějí se. Některý z nich si dokonce chytí jablko a utíká pryč. Ondřej jde k paní a nabízí se: „Pomohu vám to posbírat a dát do auta." Když je všechno hotovo, podá mu paní čokoládu a říká: „Děkuji ti! To jsem měla štěstí, že jsi mi pomohl. Tak šikovného mladíka, jako jsi ty, nepotká člověk každý den!"

Každý člověk má nějaké nadání od Boha. Některé schopnosti jsou zřetelné – např. hudební nadání, výtvarné nadání, manuální zručnost, šikovnost pro sport. Jiné dary naopak nemusí být tolik vidět – např. všímavost pro druhé, ochota pomoci, schopnost odpustit… I ten, kdo neumí na nic hrát a nic namalovat, může být umělcem. Proč? Protože život každého člověka je tím největším uměleckým dílem. Aby se nám toto dílo vydařilo, potřebujeme k tomu dar poznání od Boha. Bůh člověka stvořil „jako svůj obraz", a proto jedině tehdy, když poznáváme Boha, jeho úmysly a jeho jednání, můžeme v sobě odkrývat Boží obraz. Bůh sám se nám dává poznat mimo jiné v Písmu svatém. Prosme o dar umění, aby se náš život stával opravdovým uměleckým dílem podle Božího záměru.

6. DAR ZBOŽNOSTI – důvěřovat Bohu

Zbožný člověk není ten, kdo od rána do večera odříkává naučené modlitby, ale ten, kdo Bohu bezmezně důvěřuje. Zbožnost je postoj, kterým se člověk odevzdává Bohu s takovou důvěrou, s jakou dítě nachází jistotu v náruči otce a matky. Zbožnost je láska k Bohu. Dar zbožnosti nám umožňuje poznat velké Boží milosrdenství k nám a opětovat ho láskou k Bohu i k lidem.

Modlitba bez knihy

Jeden chudý rolník chodil na trh a nosil si s sebou modlitební knihu. Jednoho dne si knihu zapomněl doma. Rozmlouval s Bohem takto: „Pane, udělal jsem dnes velkou hloupost. Nevzal jsem si modlitební knihu a nepamatuji si žádnou modlitbu. Ty však, Bože, znáš všechny modlitby, které kdy byly napsány. Znáš také všechna písmena. Já ti tedy pětkrát odříkám celou abecedu, a ty si z písmen sám poskládej modlitbu, vždyť ty znáš všechno." Bůh řekl svým andělům: „Ze všech modliteb, které dnes dolehly k mému sluchu, byla tato nejkrásnější, protože vycházela z upřímného a prostého srdce."

Někdy nám modlitba připadá jako ztráta času. Máme tolik důležitých věcí na práci! Modlitba přece počká… Jenže modlitba je taková naše „nit shůry", která nese celý náš život. Modlitba je výrazem lásky. Nemodlíme se jen tehdy, když něco potřebujeme, ale prostě proto, že chceme „být s Bohem", který nás má rád. Modlíme se tak, jak žijeme, protože žijeme tak, jak se modlíme.

7. DAR BÁZNĚ BOŽÍ – mít rád Boha nade všechno

Bázeň Boží není strachem z Boha. Darem bázně Boží si člověk uvědomuje, že není svrchovaným pánem světa, ale že všechno má od Boha. Člověk obdařený bázní Boží chce být stále v Boží blízkosti a nechce udělat nic, co by ho od Boha vzdálilo. Kdo má rád Boha a uznává ho za svého Pána a Stvořitele, ten dokáže mít rád i lidi.

Nepodepsala

Někteří lidé prožili v životě těžké situace a museli prokázat odvahu a statečnost. Miluška Havlůjová, vyprávěla svůj příběh. V roce 1953 byla zatčena. Měla 24 let a dvouletého syna. Státní bezpečnost (STB) ji při výslechu nutila k tomu, aby podepsala, že bude s STB spolupracovat a udávat své přátele, se kterými se snažila o to, aby se šířila pravda a spravedlnost. Řekli jí: „Podepište, a můžete hned jít se svým synem domů." Vyprávěla o tom: „Byla to nejhorší chvíle v mém životě. Já jsem věřící člověk a v tu chvíli jsem se začala modlit a říkala jsem: ‚Pane Bože, prosím, pomoz mi, pomoz mi.' A najednou mi bylo jasné, že spolupráci podepsat nemůžu. A bylo to, jako by Bůh najednou vedle mě stál, jako by mi dával pomocnou ruku, jako bych věděla, že nejsem sama …" Statečná žena nepodepsala a byla odsouzena k pěti letům žaláře.

Žena z příběhu odolala naléhání STB ne ze strachu, ale proto, že nechtěla udělat nic, čím by si pošpinila své svědomí, čím by se zpronevěřila svému přesvědčení. Jde o extrémní situaci, avšak i my se můžeme ocitnout v situaci, kdy potřebujeme dar bázně Boží. Například kamarádi lákají druhého, aby udělal něco špatného, ale on odmítne, i když se mu kvůli tomu někdo vysmívá: „Máš strach z rodičů?" „Ne, nemám, mám je rád." – Nebo někdo je sváděn k nevěře své manželce. „Bojíš se, že se to dozví?" „Ne, nebojím, mám ji rád." Člověk, který má bázeň Boží, nechce udělat nic špatného, protože má rád Boha. Být v jeho blízkosti je pro něj největší touhou a radostí. Neplní své povinnosti proto, že se to „má" nebo „musí", ale z lásky. Svatý Jan říká: „Strach nemá v lásce místo, protože dokonalá láska vyhání strach… My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás." (srov 1 Jan 4,18-19)

Podle publikace biskupství brněnského:
Biřmování – svátost plnosti křesťanského života

Naše cesta do Indie (5)

Karel a Maruška versus indické školství

Člověk snadno zjistí, proč se všichni učí všechnu látku nazpaměť - stačí, aby se podíval, jaké úkoly děti dostávají do většiny předmětů. Pak se přestane divit.

Mezi šestou a osmou hodinou mají všichni povinně studovat. Bereme si s Maruškou každý jednu skupinku – střídavě čtvrťáky, páťáky a šesťáky. Pomáháme jim s domácími úkoly a studiem. Jenže to není jen tak.

Taková typická úloha: Děti dostanou větu „Konvekce je proces, ve kterém je transfer tepla realizován pohyby částic v médiu." Za domácí úkol ji musí pětkrát opsat, slovo od slova. Samozřejmě ani v nejmenším nerozumí, co věta znamená. Stačí, když ji správně okopírují. Takto to funguje ve většině předmětů.

Snažíme se s Maruškou dětem vysvětlovat, co že to vlastně píšou. Někdy ale děti dokonce protestují, že je to nezajímá: „Potřebujeme to hlavně přepsat, vysvětlování nás akorát zdržuje." Většinou takto přepisují otázky a odpovědi, které mají na konci kapitoly. Správné (složité) odpovědi si řekli ve škole; ze stejných otázek později dostanou písemku. Přesně danou odpověď tedy znají už několik týdnů dopředu, takže se ji chtějí naučit nazpaměť. Nejhorší je, že při písemkách od nich učitelé vyžadují výhradně tuto odpověď, a to v přesném znění. Kdo odpoví vlastními slovy, nedostane body.

„Děti se v určitém věku potřebují učit nazpaměť," dohadovali se s námi otcové. „Později začnou jednotlivým větám rozumět." Podle jejich představ to později znamená zhruba od osmé třídy dále. Do té doby vede indický způsob výuky k pouhému papouškování. Nicméně opisovací metoda občas nepomáhá ani tomu papouškování. Třeba domácí úkol ze zeměpisu vytvořil Yallalin-ga tak, že desetkrát pod sebe napsal „knihu", poté do druhého sloupečku desetkrát „map", do třetího desetkrát „nazýváme" a nakonec desetkrát „atlas". Úkol je hotov, učitel bude spokojený.

Naštěstí mají děti téměř na každý den úlohu do matematiky. Tam se toho nazpaměť moc naučit nedá, a tak společně cvičíme sčítání a odčítání zlomků, dělení dvoucifernými čísly nebo alespoň násobilku. Matematiku zde všichni považují za něco šíleně složitého. „Ty opravdu rozumíš sedmácké matematice?" divili se otcové Marušce. Nevídáno! Maruška matematiku nestudovala na vysoké škole, a přesto je schopna spočítat úroky a udělat průnik množin! Mě si zase jednoho dne zavolala jedna z učitelek. Jak má spočítat, kolik dostane Anand procent, když získal 105 bodů ze 175? Neuměla si poradit.

Ale i v matematice se projevuje indický styl výuky. Děti, když příklad správně spočítají, musí jej do sešitu třikrát pod sebe opsat.

Tento styl učení není obvyklý jenom v naší škole, ale v celé Indii. Stejný dojem měli i další dobrovolníci, kteří navštívili jiné školy. Zdejší školství je za absurdní biflování kritizováno také v různých studiích zahraničních univerzit - ledacos se dá najít na internetu.

Shodli jsme se s Maruškou, že je to snad nejužitečnější věc, kterou můžeme pro děti v naší škole udělat: ukázat učitelům, jak moderněji učit. Možná házeme hrách na stěnu, ale chceme to zkusit.

Promluva do duše

Po večeři mají děti chvíli volno. Pobíhají sem a tam, holky si povídají, někteří kluci hrají pozemní hokej - nemají hokejky, a tak do balónku plácají pantoflemi. Před devátou následuje společná modlitba a po ní slůvko na dobrou noc. Otcové při něm obvykle promlouvají dětem do duše. Že si musí vážit vzdělání, být více zodpovědní a dbát na dobré vztahy. Poté jdou ti mladší spát.

Starší dříve chodívali do studovny, kde ještě tři čtvrtě hodiny koukali do učebnic. Dohodli jsme se, že namísto toho pro ně zavedeme večerní hodiny. Střídáme sedmou a osmou třídu. Já učím matematiku, Maruška vědy - fyziku, biologii a chemii dohromady. Procvičovat matematiku potřebují všichni; čím více příkladů stihneme, tím lépe. Maruška zase zkouší do svého předmětu nenápadně zakomponovat co nejvíce angličtiny. Hlavně se ale snaží donutit studenty používat rozum – musí odpovídat vlastními slovy a pochopit, co se učí.

Z večerního vyučování se do našeho pokojíčku vracíme okolo půl jedenácté. Většinou ale musíme důkladně probrat, co se ten den stalo, takže jsme rádi, když se dostaneme do postele před půlnocí.

Všechno máme nesrovnatelně jednodušší, protože tu na nic nejsme sami. Dobrovolníci, kteří sem jeli jako jednotlivci, to museli mít o hodně těžší. My jsme na všechno dva; když nic jiného, můžeme si alespoň postěžovat jeden druhému. Že děti neposlouchají, že otcové uvažují úplně jinak než my, a že bylo přes den ještě větší horko než včera.

Udělali jsme si z našeho pokojíčku takový malý ostrůvek Evropy. Na stěnách máme fotky z domova a mluvíme tady jenom česky. Když jsme někdy z našich Indiánů unavení, zavřeme se tady a počkáme, až to přejde.

Víkend vypadá jinak

V sobotu dopoledne jdou děti do školy, odpoledne pracují – provádějí generální úklid – a večer je čeká hodina zpěvu. V neděli ráno jdou všichni na mši svatou. Poté hrají hry, anebo si čtou v knihovně. Po obědě se všichni dívají na film – obvykle kanadský, akční se spoustou rvaček, přestřelek, hudby a tancování. Večer jdou děti opět do studovny. Často je ale o víkendu jiný program. Jednou se slaví Den dětí, příště se koná taneční soutěž, jindy jdeme na vycházku. A když je před zkouškami. Děti celé odpoledne studují, až bolí hlava je i nás. Jednu neděli slavil otec Binu narozeniny. Děti svoje slaví všechny dohromady v půli srpna. Jejich rodiče totiž často ani nevědí, kdy se narodily a kolik jim je roků. Salesiáni tak museli v těchto případech věk dětí určit odhadem.

Vánoce mezi Indiány

Na první pohled vypadaly Vánoce v naší škole podobně jako u nás. Výzdoba, betlém, slavnostní jídlo, koledy mše dárky … Když se mě ale otec Binu večer před Štědrým dnem zeptal, jestli taky tak vnímám tu vánoční atmosféru ve vzduchu, musel jsem odpovědět že ne. Jak by taky, když je venku vedro jak v létě a široko daleko není jediný obchodní dům, který by mohl praskat ve švech?

Že se blíží Vánoce, ale bylo poznat už na začátku prosince. Výrazně poklesly teploty - z pětatřiceti stupňů celsia na zhruba pětadvacet. Ráno začalo být ještě těžší donutit naše Indiány vstát. A když už vylezli, oblékli se do svetrů a mikin. Druhák Abišek si občas vzal na hlavu i čepici a všichni si svorně stěžovali, že je venku „so much cold". Některým se dokonce udělala na kůži i jakási vyrážka. Otcové nakonec rozhodli, že bude celý ranní program začínat o půl hodiny později, kdy už svítí sluníčko a je přeci jen o pár stupňů tepleji. My s Maruškou jsme se cítili příjemně, asi jako v květnu u nás.

Osmý div světa

Měsíc před Vánocemi začal vznikat na nádvoří před internátem betlém. A ne ledajaký. Dlouhou dobu jsme moc nechápali, jak to všechno bude vypadat. Během prosince se do stavby zapojili snad všichni kluci, polovina holek a částečně i my dva. Konečný výsledek byl grandiózní.

Základ tvoří konstrukce - plošina zhruba tři krát pět metrů, stojící na dřevěných pilířích přibližně ve výšce pasu. Nad ní vznikla střecha ze dřeva a slámy, zevnitř polepená modrým papírem a alobalovými hvězdičkami.

To nejzajímavější je ale uvnitř. Všemu dominuje polystyrénová maketa našeho internátu. Na jeho nádvoří stojí svatý Josef a Panna Maria s Ježíškem. K internátu vedou ze všech stran dálnice, po kterých se prohánějí autíčka a autobusy. Mezi nimi postává dvakrát tak velký osel, krávy a také tři králové. V pozadí se tyčí dvě hory z kamení, dlaždic a malty; k jejich vrcholkům jsou skrytě připojeny dvě hadice s vodou, takže vznikají dva vodopády. Dole se voda slévá v řeku a obtéká celý betlem. Někde přes ni vedou mosty a úplně vpředu plave plastová ryba.

Živý Betlém při Vánoční besídce dětí naší školy. Děti se nezaleknou ani největších novinek – při divadelním vystoupení uplatnily dokonce i playback. Panna Maria jen naprázdno otvírala ústa, zatímco jiné děvče za oponou četlo její text do mikrofonu.

Na některých místech se krčí polystyrénové domečky se slaměnou střechou, které s dětmi vyráběla Maruška, v popředí je letiště a z nebe visí dva téměř metroví andělé. Vše pokrývá hustá síť vánočních světýlek; když začnou všechny blikat, září široko daleko.

Betlém byl ozdoben také spoustou doplňků – nafukovacími balonky, řetězy z lesklého papíru a nápisy Veselé Vánoce v kannadštině i angličtině. Nemohli jsme si pomoci, ale výsledek nám připadal jako kýč. Na druhou stranu z toho děti měly velikou radost a velmi se jim to líbilo a pořád se chtěly před betlémem fotit.

Také hinduisté slaví Vánoce

Své svátky slaví příslušníci všech náboženství společně. Když zorganizují hinduisté průvod po městě, jdou v něm i muslimové a křesťané. Jednou jsme zase šli společně s otci Salesiány do muslimské rodiny na slavnostní oběd při příležitosti konce ramadánu. S Vánocemi je to podobně.

Naše děti z internátu nacvičily dvouhodinové pásmo. Už den předem si jej nanečisto vyzkoušely před ostatními spolužáky ve škole, na Štědrý den na nás čekalo hlavní představení před veřejností. Před sedmou hodinou se začali do školy trousit lidé.

Vše zahájila slavnostní mše, po ní byl slavnostně odhalen betlém a poté jsme šli všichni na večeři. V tu dobu zde mohlo být okolo čtyř set lidí, převážně z Deodurgy; někteří také z okolních vesnic.

Vánoční pásmo dětí tvořilo především divadlo prokládané koledami a indickým tancem. Josef s Marií putovali z Nazareta

Náš dětský sbor složený z „nezpěváků" měl nakonec velký úspěch.

do Betléma, pastýři pásli ovce a tři králové se dohadovali s Herodem, kdo že je ten nový král. Nakonec se všichni šťastně sešli u jesliček a zatancovali na oslavu malého Ježíška.

Zpěv tragédů

Většina věcí, které jsme se s Maruškou pokusili v naší škole rozjet, začínala velmi ztěžka. První hodiny anglické konverzace nestály za nic, naše večerní vyučování matematiky a věd jsme dokonce chtěli po týdnech zrušit. Kdybychom tohle nevěděli, asi by náš poslepovaný sbor složený z nezpěváků nepřežil první zkoušku. Naštěstí jsme dokázali zatnout zuby a dokonce si nakonec po programu vysloužili i pochvalu.

Sehnat členy do pěveckého sboru není jen tak. Většina talentovaných dětí se už od začátku prosince začala připravovat na divadlo a na tancování - a na naše zpívání neměli ani pomyšlení. Zkusili jsme tedy vzít těch několik, kteří ještě žádnou funkci ve vánočním pásmu neměli. Jenže se stačilo podívat, kdo mezi nás přišel:

Maruthi a Chinappa propadají skoro ve všech předmětech, Ningamma se Sunithou ani nedokážou přečíst anglický text písniček a všichni dohromady neumějí pořádně zpívat; až na tři světlé výjimky, které jsme si posléze hýčkali jako v bavlnce. Řekli jsme si ale, že to zkusíme.

Pro začátek jsme vybrali dvě písničky. Nejdříve něco jednoduchého - Jingle Bells, známou anglickou koledu, která se ani mně ani Marušce nelíbí, ale kterou mají děti rády. A pak něco nového – Merry X-Mas od Johna Lennona; já jsem zpíval sólo, Maruška druhý hlas a děti společně refrén. Ptal jsem se dětí, jestli znají Beatles. Nikdy o nich neslyšely.

Já jsem hrál na klávesy a Maruška dostala za úkol dirigovat naše nezpěváky. Až jsme se sami divili, co se nám po několika zkouškách podařilo z dětí dostat. Pro většinu z nich to bylo úplně poprvé, kdy měly někde veřejně vystupovat. Někteří byli téměř všude považováni za outsidery; takže měli radost, že jim vůbec někdo dal důvěru. „Prosím, neřvěte! Zpívejte klidně, tichým hlasem," opakovala Maruška každou zkoušku snad desetkrát. V duchu přitom vyzývala ty tři dobré zpěváky, aby řvali o to více.

Co jsme nemohli získat na kvalitě zpěvu, snažili jsme se dohnat na formě. Už od začátku jsme nutili děti, aby stály pěkně zpříma, nešťouchaly do sebe, suverénně se usmívaly na publikum a nakonec se profesionálně pokłonily. Snad i díky těmto fintám jsme po vystoupení sklidili velký potlesk. „Bylo to moc hezké. Na dětech bylo vidět, že mají ze zpívání radost," řekl nám otec John. Koupili jsme láhev Fanty a celý úspěch jsme spolu s dětmi zapili.

Elektrikář pod psa

Na Boží hod jsme si s Maruškou konečně udělali pořádné české Vánoce. Kapra by se nám v Indii sehnat nepodařilo, nanejvýš nějakou mořskou rybu, a tak jsme si jako slavnostní večeři dali rýži s curry, masem a zeleninou.

Zato jsme sehnali stromeček. Našli jsme v areálu květináč s jakýmsi jehličnanem, který vypadal trochu jako palma, trochu jako malý smrk a trochu jako bonsaj. Ozdobili jsme jej papírovými řetězy, navěsili na něj vánoční světýlka a od otců jsme si dokonce vzali několik plastových baněk. Nechali jsme ale stromeček stát přes noc před pokojem a pes, který pobíhal okolo, ukousl zástrčku - Maruška ji druhý den nalezla rozžvýkanou před fotbalovým hřištěm. „Na to si dávejte pozor. Psi vám taky mohou odnést pantofle, když je necháte přes noc venku," varoval nás otec Jolly.

Co teď se světýlky? Zapojil jsem je tak, jak je v Indii docela obvyklé. Nastavil jsem drát jiným, zakryl spoj kancelářskou izolepou a jednoduše jsem strčil oholené drátky přímo do zásuvky. Trošku jsem se za to styděl, ale světýlka svítila. Ne dlouho. Večer, asi hodinu před tím, než jsme si šli sednout ke stromečku rozbalovat dárky, naše světýlka z ničeho nic zhasla a už se nám je nepodařilo opravit. Takže jsme si zapálili svíčky a bylo nám dobře.

Jak vypadá Indián

Většina Indek nosí stejný účes - dlouhé vlasy stažené z čela, vzadu svázané do culíku. Téměř všichni dospělí Indové zase mají knírek Když jsem si jej jednou nechal z legrace také narůst, začali za mnou chodit naši kluci: „Moc ti to sluší. Vypadáš teď velmi inteligentně." Byli pak zklamaní, když jsem si jej oholil.

I zde lze koupit přímo hotové oblečení, ale dá docela práci sehnat správnou velikost. Tělesné proporce zdejších lidí jsou totiž odlišné. Děvčata mají jen malý obvod přes prsa a kluci nemají téměř žádný zadek, až si z nich někdy děláme legraci, že jim záda plynule přecházejí v nohy. Jednodušší je proto koupit si zvlášť látku a zajít s ní ke krejčímu. I on však občas poplete, co od něj chceme. Když mi ušil kalhoty, svěřil se mi, že ještě nikdy na jedny nespotřeboval tolik látky. I tak mi byly docela těsné, takže jsem do nich musel zhubnout. Podobně to bylo s Maruščinou blůzou. První se skoro nedala nosit; u druhé krejčího poprosila, aby na šířku přidal několik centimetrů. Teprve pak se mohla konečně obléci do indického.

Sárí, čuridar a lungi

Maruška v indickém sárí

Občas i v Deodurze člověk potká mladou slečnu v obtažených džínách, ale je to spíš výjimka. Většina dívek zde nosí některý z tradičních místních oděvů. Buď sárí, anebo čuridar. „Pokud budete nosit jejich oblečení, mnohem lépe vás přijmou," dostali jsme radu ještě před odjezdem, tak jsme se jí zkusili řídit.

Čuridar je určen hlavně pro mladší dívky. Skládá se z kalhot, barevné blůzy dlouhé až po kolena a šátku kolem krku. První si Maruška nechala ušít už týden po příjezdu do Deodurgy. Samozřejmě v její oblíbené oranžové.

Většina vdaných žen nosí sárí. Ve skutečnosti je to krátká blůzka a šestimetrový pruh látky, často zdobený výšivkami a flitry, do kterého se žena záhadným způsobem zamotá. Výsledek je velmi elegantní, ale také docela nepraktický - nedá se v něm udělat pořádný krok.

Indové používají látky všech možných barev, takže když se člověk rozhlédne po ulici plné lidí, má dojem, že sleduje pohybující se duhu. Na zvláštní příležitosti si Indky nechávají ušít slavnostní sárí, které je bohatě zdobené a často i z dražšího materiálu. Maruška si jedno takové sárí nechala ušít na Vánoce. Krejčí si obvykle o mnoho peněz neřeknou, a tak jsme za Maruščiny vánoční šaty utratili včetně látky jen necelých dvě stě korun. Obecně všichni kladou na oblečení velký důraz; holky také na všechny možné i nemožné doplňky.

Pánové většinou nosí košili a plátěné kalhoty, což vypadá velmi podobně jako u nás. Často také na sebe obléknou lungi nebo dhoti. Je to pruh látky, který se omotá okolo pasu a nosí se buď jako sukně, nebo se u kolen vyhrne nahoru a vznikne z něj jakýsi turban okolo pasu. K tomu košili a někdy přes rameno zvláštní ručník - k čemu se hodí, jsme zatím nezjistili.

„To není jen tak, správně uvázat lungi," řekl mi otec Jolly. „Když uděláš chybu, lungi se rozmotá a zůstaneš nahý třeba někde na ulici." Už dlouho jsem si chtěl jedno takové lungi koupit. Nakonec jsem je dostal od Marušky k Vánocům - nádherný dárek! Zatím ani jednou na veřejnosti nespadlo a drží.

Vánoční prázdniny na policii

Čeští byrokraté jsou naprostí břidilové ve srovnání se svými indickými kolegy. Už nikdy nebudu nadávat na naše úředníky. Sice jsou často nevrlí a člověk se jich musí doprošovat, ale většinou se nakonec podaří vyřídit všechny oficiality ke spokojenosti obou stran. Policisté v listopadu zatkli amerického teroristu Davida Headleye, hlavního organizátora útoků, které v roce 2008 zabily v Bombaji 187 lidí. Indická policie se následně rozhodla, že si prověří všechny bělochy na svém území. A najednou bylo vše vzhůru nohama.

Na Štědrý den za námi přijel úředník a oznámil nám, že jsme se nezaregistrovali na Úřadu pro registraci cizinců a že musíme co nejdříve do Raichuru. Jenže to nebylo jen tak. Martyrium, které následovalo na indických úřadech, se dá jen těžko popsat, tomu evropsky myslící člověk neuvěří. Nakonec jsme sice onen potřebný papír získali, ale strávili jsme kvůli tomu na indickém úřadě téměř čtyři celé dny a nechali tam pokutu 67 dolarů.

V oné kanceláři sedělo pět Indů a jejich vedoucí. Ten za celé čtyři dny neudělal nic jiného, než že podepsal asi deset papírů, dvacetkrát seřval své podřízené a přečetl patery noviny. Jiný z úředníků za dobu našich celodenních návštěv stihl vystřihnout několik článků z novin a nalepit je na zvláštní papír. Kromě toho jsme jej viděli pouze netečně hledět před sebe anebo popocházet po kanceláři sem a tam s rukama založenýma za zády.

Většinu času jsme strávili sezením v kanceláři a čekáním na někoho nebo na něco. „Pan XY přijde za pět minut," sdělovala nám každou čtvrthodinu jedna z úřednic. Pak se dozvíme, že pan XY je už tři hodiny na obědě; nebo nám taky oznámí, že na nás dnes už nebude mít čas - prý ať přijdeme zítra. Nic je nezajímá, že bydlíme dvě hodiny cesty daleko. Druhý den nám pak s klidem řeknou, že pan XY tady dnes už od rána vůbec není.

„Potřebujeme kopii tohoto papíru." sdělí nám. Jejich kopírka je prý rozbitá, tak vyrazím do papírnictví asi půl kilometru daleko. Jenže tam zrovna přestal jít proud. Zoufalý se vrátím zpět. Následně se dozvíme, že policejní kopírka vůbec rozbitá není, ale nesmí se používat pro soukromé účely.

Vedoucí úředník se ani nesnažil pochopit, oč nám jde. Asi osmkrát jsme mu říkali, že jsme o povinnosti registrovat se u jejich úřadu nevěděli a že nám ani policista v Deodurze, kterého jsme se na tuto věc ptali, nic neřekl. To stejné slyšel dvakrát od otce Binua, který byl s námi. Když se nás pak pojedenácté zeptal, proč se jdeme registrovat až teď v prosinci, měli jsme chuť dát mu ze zoufalství pár facek.

„Úředníci bývají zkorumpovaní, nezodpovědní a na svoji práci kašlou," říkali nám otcové. Bylo vidět, že jsou na tento přístup docela zvyklí. Nejhorší je, že takoví lidé mají na indické poměry velmi slušné platy. Je to neskutečné plýtvání penězi i časem.

Když jsme po čtyřech dnech vyčerpávajícího boje konečně drželi v rukou dva papíry s fotkou a razítkem, napsali jsme otci Jollymu smsku: „Máme to. Uspořádejte velikou hostinu! Budeme slavit až do rána!" (Pokračování příště.)

Z knihy: Sto dětí mi říká Brácho
MUDr. Marie a Ing. Karel Dvořákovi

A Stone's Throw Away from Everybody

Truth finds us in different ways. Sometimes we learn what something means, not in a classroom but in a hospital.

Several years ago, I was visiting a man dying of cancer in a hospital room. He was dying well, though nobody dies easy. He felt a deep loneliness, even as he was surrounded by people who loved him deeply. Here's how he described it: "I have a wonderful wife and children, and lots of family and friends. Someone is holding my hand almost every minute, but... I'm a stone's throw away from everyone. I'm dying and they're not. I'm inside of something into which they can't reach. It's awfully lonely, dying."

He had borrowed his salient phrase from Luke's Gospel where we are told that on the night before his death Jesus went to the Garden of Gethsemane with his disciples. There he invited them to pray with him as he struggled to find strength to face his death; but, as Luke cryptically adds, while he sweated blood, he was "a stone's throw away" from them.

How far is a stone's throw? It's distance enough to leave you in a place where no one can reach you. Just as we come out of the womb alone, we leave this earth alone. Jesus, like the man whom I just described, also faced his death knowing that he was loved by others but also knowing that in the face of death he was entering a place where he was deeply and utterly alone.

And this emphasis on aloneness is in fact one of the major points within the Passion narratives. In describing Jesus' death, perhaps more than anything else, the Gospels want us to focus in on his aloneness, his abandonment, his being a stone's throw away from everyone.

Many of us, I am sure, have seen the famous film by Mel Gibson, *The Passion of the Christ*. While the film is, no doubt, a worthy piece of art, it is more distracting than beneficial in terms of helping us understand Jesus' passion. Why? Because the film so strongly emphasizes the physical suffering of Jesus, which is precisely what the Gospel accounts don't do.

Rather the Gospels deliberately understate what Jesus had to endure physically because they want us to focus on something else, namely, his moral and emotional suffering, particularly his sense of abandonment, his aloneness, the absence at the most crucial time in his life of any deep human support, intensified by the seeming absence of God. In his loneliest hour Jesus was without any human soul mate and without divine consolation.

He was, in the words of Gil Bailie, unanimity-minus-one. There is no deeper sense of abandonment.

And it is within that utter aloneness that Jesus has to continue to give himself over in trust, love, forgiveness, and faith. It's easy to believe in love when we feel loved; to forgive others when they are gracious towards us; and to believe in God when we feel strongly God's presence. The difficulty, the "test," comes when human love and divine consolation collapse, when we find ourselves surrounded by misunderstanding, abandonment, distrust, hatred, and doubt, especially at our loneliest hour, just at that moment when life itself is eclipsing. How do we respond then?

Will love, trust, forgiveness, and faith collapse in our hearts when the emotional pillars that normally sustain us collapse? Can we forgive someone who is hurting us when that person believes that we are the problem? Can we continue to love someone who hates us? Can we continue to believe in trust when everywhere around us we are experiencing betrayal? Can we let our hands and hearts be opened, stretched, and nailed to a cross even when we are fearful?

Can we continue to have faith in God when every feeling inside us suggests God has abandoned us? Can we still hand over our spirit when we feel absolutely no human or divine support? Where are our hearts when we are "a stone's throw away" from everyone?

That, and not the capacity to physically endure scourging and nails, was the real test inside of Jesus' passion. Jesus' agony in the Garden was not so much an agonizing as to whether he would allow himself to be put to death or whether he would invoke divine power and escape. He recognized that he was going to die. The question for him was rather how he would die: Could he continue to surrender himself to a God and to a truth he had previously known when this now seemed to be belied by everything around him? Could he continue to trust? What kind of spirit would he hand over at the end? Would it be gracious or bitter? Forgiving or vengeful? Loving or hate-filled? Trusting or paranoid? Hope-filled or despairing?

That will be our test too in the end. One day each of us will also have to "give over" his or her spirit. Inside of that unanimity-minus-one, will our hearts be warm or bitter?

By Fr. Ronald Rolheiser, OMI
The Observer, April 13, 2012

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Our Lady of the Assumption and the Emperor Charlemagne (Karlov)

The church at Karlov (Kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Karla Velikého) provides another dazzling component to the majestic panorama of buildings which grace the hilly southeastern banks of the Vltava.

Charles the Gtreat (c. 742 - 814), a. k. a. Charlemagne was King of the Franks from 768 until his death. He waged many wars in Europe against the Saxons, Lombards and Magyars. His revival of the Western Empire earned him the title of the first Holy Roman Emperor. His of-ficial coronation took place in Rome on Christmas Day in 800 by the ruling pontiff. Charlemagne was canonized by the antipope Paschal III. in 1165, at the urging of Emperor Frederick Barbarosa, but the canonization was never recognized by the legitimate Holy See, although in 1176 the Holy Father allowed Charlemagne's veneration.

Stellar vault in the Karlov church

In 1355, Bohemia's beloved King Charles IV. of the House of Luxembourg was crowned Holy Roman Emperor himself but earlier, in 1350, to commemorate his coronation as King of Rome in the Chapel in Aix-la-Chapelle (at Aachen) founded a church and monastery for Augustinian (Lateran) Friars. The church was dedicated to Our Lady and Charlemagne (the donor's "patron saint"), but abbreviated to Karlov Church (kostel na Karlově). It was not consecrated until 1377 and based on the burial chapel of Charlemagne in Aachen (Cáchy). Karlov is quite unlike Prague's others churches. Most noticeably, it has 3 cupolas rising masque - like into the air, the largest of which stands above a magnificent, gilt-frescoed, octagonal move.

The current stellar dome without any supporting central pier is a cupola 80 ft in diameter forming an eight-pointed star designed by Bonifác Wohlmut.

An eerie legend describes the fate of the young builder called Petr, commissioned to construct the huge dome at the request of Emperor Charles IV. When the church was completed, none of the masons and various other construction workers wanted to remove the scaffolds and other wooden supports for fear that the masonry would crash down on their heads. There were many curious bystanders assembled near the completed structure on the day the scaffolding was to comedown. Peter himself set all the wooden supports on fire. As he crossed threshold on his way out, there was a horrendous clash with smoke and dust spreading in all directions. Scared onlookers screamed that the vaulting collapsed. The young builder was seen running toward the Vltava River from which his body was retrieved several hours later, obviously the victim of suicide. When the singed wooden beams were removed, the gigantic dome was found to be without a fissure on crack.

The "holy steps" at the Karlov church

Like most churches in Prague, Karlo was restored in Baroque manner, ar then renovated mainly by Frantise Maxmilián Kaňka, a renown Czec architect and builder in 1733 - 1738.

At the beginning of the eighteent century Karlov became a popular plac of pilgrimage. In 1798 architect Santini Aichl constructed the Scala Santa, series of steps, a replica of the "Hol Steps" from the Lateran in Rome. Thes represent the steps that Jesus is sup posed to have climbed in Pilate's palac Similar to the steps at the Holy Mou (Svatá Hora) pilgrimage, devout pi grims are expected to ascend the stai case on their knees. The interior dec ration of the holy steps is a perfe example of Baroque flamboyant dr matization, with the balconies adorne with lifelike paintings and polychrom sta-tues depicting the life of Christ.

Climbing the Scala Santa on one knees requires a great deal of physic stamina and it is by no means a pr requisite to enter the Karlov church i this manner.

Tony Jandáče

Photo on back page:
The Karlov church in Prague

